

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXVI - N. 1 - 2 - 3

Gener - Febrer - Març 2009

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDEX

Diòcesi

Bisbe:

Ajudant a viure	
Cartes pastorals	5
Col·legi de Consultors	
Nota del Sr. Bisbe amb el Col·legi de Consultors	20
Xerrades quaresmals	
Els diocesans escolten el Sr. Bisbe a la Catedral.....	22
Convenis de col·laboració	
Entre la UdL i el Bisbat	28
Entre la UdL i l'IREL	30
Confirmacions	
Primer trimestre	32

Secretaria General:

Nomenaments	33
Necrològica	
Mn. José Pallarol Saura	34
Comunicats de premsa	
Béns de la Franja	36
Pintures Parròquia del Carme	36

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges	
Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat	37
Quaresma 2009	40
Carta remissió de l'excomunió	
dels quatre bisbes consagrats per Lefebvre	44

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi	
Primer Trimestre 2009	49

Ajudant a viure

**“Doneu-los menjar vosaltres mateixos”
(Lc 9, 13)**

4 de gener de 2009

Som molts els qui creiem que la llibertat i la salvació hi són enmig nostre per mitjà de Jesús. El Déu de Jesús s'ha donat a conèixer com un Déu que allibera: l'Èxode i l'Exili del que parla la Bíblia eren etapes preparatòries per a una llibertat més gran. “En moltes ocasions i de moltes maneres, Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes; però ara, en aquests dies, que són els definitius, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill” (Hebr 1,1-2).

Aquest és el motiu fonamental pel qual el Nadal cristià que acabem de celebrar, sense ignorar les realitats i experiències de dolor i conflicte existents a tot arreu, és sempre una crida a l'alegria i a l'esperança. El goig és una característica essencial de la vida cristiana perquè “cap ull no ha vist mai, ni cap orella ha sentit, ni el cor de l'home somia allò que Déu té preparat per als qui l'estimen. A nosaltres, però, Déu ens ho ha revelat per mitjà de l'Esperit” (1Co 2,9-10). Només l'Esperit descobreix aquesta alegria i només la descobreix a aquells que l'estimen (que vol dir “serveixen”). Hi ha una analogia entre goig-amor-servei.

I és aquí on vull fer-me ressò de la crida del Papa Benet XVI en el Missatge de la Jornada Mundial de la Pau del dia primer de l'any nou, on assenyala que si bé una de les vies mestres per a construir la pau és una globalització que tendeixi als interessos de la gran família humana, cal guiar la globalització amb una forta solidaritat global entre països rics i països pobres i també dins de cada país, per ric que sigui. La globalització pot ajudar a superar la marginació dels pobres del planeta només si tots els homes se senten personalment ferits per les injustícies i les violacions dels drets humans que aquestes comporten.

Cal fer possible el protagonisme de les persones i dels sectors pobres afavorint que s'involucrin ells mateixos. El Papa demana invertir en formació i en desenvolupar de manera integrada una cultura de la iniciativa, i no fer-se la il·lusió que basta amb la redistribució de les riqueses. Per combatre la pobresa construint la pau calen homes i dones que visquin a fons la fraternitat i siguin capaços d'acompanyar les persones, famílies i comunitats en el camí d'un autèntic desenvolupament humà. L'Església, com ha fet sempre,

no regatejarà esforços en el seu servei als pobres ni deixarà d'estalonar les iniciatives de solidaritat creativa.

El missatge conclou amb una calorosa invitació a cada deixeble de Jesucrist i a tota persona de bona voluntat a fer concretament tot el possible per ajudar els pobres canviant “sobretot els estils de vida, els models de producció i de consum, les estructures consolidades de poder que regeixen avui la societat”.

Novament us desitja un **molt bon Any Nou** el vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Allò que ha de ser prioritari

11 de gener de 2009

Déu continua escrivint recte amb ratlles tortes. Ho estic tornant a experimentar com aquell 13 de febrer de 2001 quan, en proposar-me el Sr. Nunci en nom del Papa presidir en la caritat l'Església de Menorca com a Bisbe mostrant-me el full del meu 'Currículum' per si calia corregir-lo jo li deia: “aquí falta posar que soy un pecador”. Va fer un gest com dient: “Això es dona per suposat, com el valor en l'exèrcit”.

Ara, quan fa quatre mesos que serveixo l'Església a Lleida, encara tinc moltíssim per agrair al Bon Déu i a tots els seus fills que “peregrinen” en aquesta “terra ferma”. És un temps curt, però ja hem tingut moltes ocasions de seure junts per a pensar, analitzar, pregar i buscar entre tots com ser millors cristians i què fer per a presentar la persona i el missatge de Jesucrist al nostre voltant.

He de dir que m'esteu ajudant a créixer en la fe, sobretot quan em demaneu fer la nostra Església diocesana més creïble i millor sagrament de l'amor entre Déu i els éssers humans. Són molts els qui em demanen que deixi de banda qüestions que distreuen temps, energies i recursos –resultant fins i tot una mica escandaloses per molts motius–, i que jo dediqui atenció de manera prioritària a les realitats d'increença amb les quals convivim.

He pogut ser testimoni de la preocupació de molts de vosaltres per tal d'anunciar Jesucrist i “crear comunitat”, manifestant-me la necessitat de posar en marxa experiències positives nascudes de l'escolta de la Paraula de Déu i alimentades pels Sagraments. Jo també les desitjo, però ho hem de fer sempre practicant aquella proximitat i diàleg que demana escolta, respecte i discerniment... M'agradaria que miréssim més el futur que el

passat, intentant promoure alguns “serveis signe” i potenciant també experiències que tinguin molt present problemes humans como ara l’atur, la immigració, l’habitatge...

L’Església té essencialment una missió transcendent, però l’exigència de l’evangelització ens situa en la societat amb una funció d’acompanyament i d’orientació dels seus membres i hem de procurar empeltar en les realitats humanes la perspectiva del Regne de Déu. En tot cas, hem de seguir entenent la nostra missió com una presència testimonial en la societat practicant els valors autènticament humans i evangèlics, ajudant a superar individualismes i localismes, a sentir la “responsabilitat de tots” i a educar-nos a la mundialitat que és un dels rostres de la catolicitat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Fe i vida en el nou any

18 de gener de 2009

De jove capellà estudiant a l’anomenada Ciutat Eterna vaig tenir el goig de viure l’esdeveniment històric de la cloenda del Concili Vaticà II (8-XII-1965) i, mirant d’escollir una idea des de la qual il·luminar l’any que comença, m’he trobat davant un text molt fort de la *Gaudium et Spes*: «La separació, constatable en molts, entre la fe que professen i la vida quotidiana s’ha de comptar entre els errors més greus del nostre temps... El cristià que descarta els seus compromisos temporals negligeix els seus deures envers el proïsme, i fins i tot envers Déu mateix, i posa en perill la seva salvació eterna» (n. 43).

Són paraules majors, com podeu veure, però penso que el començament d’un any podria ser una bona oportunitat per a preguntar-nos fins a quin punt estem disposats a no contribuir més a alimentar aquell error que el Concili qualifica d’entre els “més greus” i a treure’n les conseqüències pràctiques corresponents.

No podem negar que ser cristians i viure com a cristians són posats a prova cada dia més en els nostres ambients i haurem de remar tantes vegades contracorrent, però és precisament davant les dificultats on brolla més forta la crida a ser més convençudament coherents amb la nostra identitat de «sal» i «llum» en la societat. Tot i que el nostre és un temps de purificació que pot arribar a cansar-nos, estem cridats a donar millor gust i més claredat al nostre voltant.

Sortosament no caminem sols, construïm sobre el millor dels fonaments, Jesucrist, i anem sembrant la llavor de l'evangeli en el solc que altres han obert abans que nosaltres des de fa més de dos mil anys.

Per tot arreu se'ns diu que cal plantejar-nos seriosament la qüestió de la transmissió de la fe com la major de les prioritats, però això és impossible si caiem en la trampa de jugar amb dues baralles dissociant la fe i la vida.

Som seguidors de Jesucrist les vint-i-quatre hores del dia i els tres-cents seixanta-cinc dies de l'any: tant en el temple com al carrer, a casa en la vida de família i al treball o a l'escola, durant el temps lliure i en la diversió, i també en totes les nostres activitats i relacions econòmiques, socials i polítiques.

Tant de bo que a Lleida, més enllà de polèmiques inútils, els membres de l'Església encertem a fer ressonar els valors i les exigències del Regne de Déu com quelcom realment propici i decisiu per a la felicitat de tothom.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

“Que siguin u”

25 de gener de 2009

A l'evangeli de Joan i com a testament abans de la Passió, trobem entre altres paraules impactants aquesta pregària de Jesús: “Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat” (Jo 17,21). Jesús que ens havia manat estimar-nos com a germans, ara “demana” la unitat i ho fa preguntant el Pare Déu. Això sí, hi afegeix una raó molt important: així el món podrà creure...

Si la unitat dels cristians pot ser condició per a que hi puguin creure, vol dir també que la manca d'unitat i la divisió entre els seguidors de Jesucrist pot fer més difícil creure o, fins i tot, pot arribar a donar motius per a no creure en Ell, i això ens hauria de preocupar més.

Al Concili Vaticà II hi ha la idea de comunió precisament como un element quasi bé estimulador que ens obre nous horitzons i demana buscar camins també nous. És com un fil transversal en tots els seus documents i apareix com rerefons quan es parla de poble de Déu, de cos, de temple, de comunitat, d'unitat...

Això vol dir que en les nostres comunitats cristianes han de poder conuiuïre sempre la comunió i el respecte i l'obertura a l'altre. Però també hem de fer percebre que l'Església de Jesús no és la suma de gent que pensa igual ni pot ser entesa com un grup d'opinió o de propaganda. La font de la nostra existència no som nosaltres sinó l'acollida de la crida que Déu ens ha fet, i continua fent, "convocant-nos" (LG 2) a seure a la taula de l'amor trinitari i destinant-nos "a ser imatge del seu Fill, que així ha estat el primer d'una multitud de germans" (Rom 8,29). Tots els cristians estem cridats a poder arribar a seure i participar algun dia de la mateixa taula eucarística, i ens ha de doldre no poder-ho fer encara.

Aquest ser "convocats" a l'amor fratern ens dóna encara més motius per a considerar a totes les persones en la seva dignitat de fills de Déu i a creure que val la pena donar la vida per cada un com va fer-ho Jesús. Cada batejat rep personalment aquesta convocatòria i s'hauria de sentir responsable de que la comunitat eclesial fora veritablement un espai en el qual es pot viure l'experiència de l'amor de Déu i que sigui aquesta experiència el que constitueix la seva unitat. I com hem rebut de Déu els dons i carismes necessaris per a exercir aquesta responsabilitat, hem de veure també les possibilitats de servei que tenim a l'Església (a l'interior i a l'exterior de la Comunitat) i posar-les en marxa obrint-nos en cercles cada vegada més amples.

Aquesta va ser l'experiència de sant Pau al passar de perseguidor a evangelitzador entusiasta i així també ho recorden els documents conciliaris que convé repassar en aquesta data: precisament avui es compleixen 50 anys de la convocatòria del Concili per part de l'avui Beat Joan XXIII: "Déu va crear l'home no per a viure aïlladament, sinó per a formar societat. De la mateixa manera, Déu ha volgut "santificar i salvar-nos no aïlladament, sense connexió alguna d'uns amb els altres, sinó constituint un poble que el confessés en veritat i el servis santament" (GS 32).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

A envellir, s'aprèn?

1 de febrer de 2009

En aquests primers dies de febrer els Moviments Apostòlics de Gent Gran, i **Vida Creixent** en concret, celebren la festa dels seus Patrons, Simeó i Anna.

Aprofitant l'avinentesa, vull donar a conèixer la següent pregària que reproduïx una postal del Monestir benedictí d'Alba de Tormes (Salamanca). Estic convençut que és un missatge que ens pot fer bé a tots si la resem amb el cor i sense reserves, sobretot aquells que anem entrant en una certa edat.

“Senyor, ensenyeu-me a envellir com a cristià!

Convençeu-me que no són injustos amb mi aquells que em retallen responsabilitats, aquells que no em demanen l'opinió, aquells que criden un altre per a ocupar el meu lloc.

Traieu-me l'orgull de la meva experiència passada, el sentiment de creure'm indispensable.

Senyor, que en aquest gradual deslligament de les coses vegi només la llei del temps, i consideri aquest relleu en els treballs com una valuosa manifestació de la vida, que es revela sota l'acció de la vostra Providència.

Però ajudeu-me, Senyor, per a que jo sigui encara útil als altres, contribuint amb el meu optimisme i oració a l'alegria i l'entusiasme dels que ara tenen responsabilitat. Que visqui en contacte humil i serè amb aquest món que canvia, sense lamentar-me pel passat que ja ha marxat, acceptant la meva sortida dels camps de l'activitat ordinària com accepto amb naturalitat senzilla la posta del sol.

Finalment, Us demano que em perdoneu si només en aquestes hores tranquil·les de la tardor de la meva vida, me n'adono del molt que m'estimeu i m'heu estimat. I concediu-me que, almenys ara, miri amb molta gratitud vers aquella destinació feliç que em teniu preparada i cap a la qual m'heu orientat des del primer moment de la meva vida. Amén.”

Si aquell personatge de la Bíblia que es deia Simeó, molt carregat d'anys quan va trobar Jesús en els braços de la seva mare, va exclamar que ja podia acabar la seva història en aquest món, nosaltres hauríem de viure demostrant que haver trobat i seguit Jesús és justament allò que ens dóna ganes de viure i una major qualitat de vida.

Procurem fer veure en la pràctica que seguir el camí de Jesús és la solució per encertar a trobar sentit a la vida i per poder portar a efecte aquell mandat que va rebre la humanitat des del primer moment de la creació: “Creixeu!...”

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Campanya contra la fam i més

8 de febrer de 2009

Tornem a dir que Mans Unides és una Organització d'Església, integrada fonamentalment per voluntaris catòlics que des de 1960 té com a missió lluitar contra la fam, la malnutrició, la misèria, les malalties, el subdesenvolupament i la falta d'instrucció; treballant per eradicar les causes estructurals que les produeixen: la injustícia, la desigualtat en la distribució dels béns i oportunitats entre les persones i els pobles, la ignorància, els prejudicis, la insolidaritat, la indiferència i la crisi de valors humans i cristians.

Compleix el seu objectiu finançant projectes de desenvolupament en els països del Sud i realitza campanyes de sensibilització en el nostre país, alhora que practica la cultura de la participació, la transparència i la corresponsabilitat en la seva pròpia organització.

Va néixer com una campanya puntual de les Dones d'Acció Catòlica contra la fam i des de 1978 té plena personalitat jurídica, canònica i civil.

La seva visió, fonamentada en l'Evangeli i la Doctrina social de l'Església, és que cada persona, home i dona, en virtut de la seva dignitat i igualtat fonamental, sigui capaç de ser, per ella mateixa, agent responsable de la seva millora material, del seu progrés moral i del seu desenvolupament espiritual, i pugui fruir d'una vida digna.

Si la nostra és la cultura dels qui "poden" i dels qui "tenen" i "dominen"... sabem que hi ha una altra part de la humanitat que, tenint dret a les mateixes oportunitats vitals, veuen les seves vides amenaçades per la fam, l'analfabetisme, la desocupació, l'emigració forçosa, l'explotació laboral, la infància trencada per l'abandó i la violència familiar, la drogodependència, la delinqüència com a recurs de supervivència o la prostitució com a forma de guanyar-se la vida.

La cultura de la dominació genera violència i hem de recolzar una cultura d'acollida i de gestió solidària de la casa comú per a les generacions presents i futures. Cal passar de dominar a acollir i cuidar la creació.

Les estimacions diuen que hi ha recursos naturals de sobra per alimentar la població mundial. El problema és com s'obtenen, com s'utilitzen i, sobretot, com es reparteixen.

Tant de bo puguem educar i educar-nos en la cultura del do i en relacions de gratuïtat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Economia de Comunió

15 de febrer de 2009

Així anomenen un projecte nascut a finals del segle XX que porta les empreses a dividir els seus beneficis en tres parts: una per ajuda als necessitats, una altra per a 'formació' i una tercera per a invertir-la en la pròpia empresa. És una iniciativa que va obrint-se camí en bastants indrets i que seria bo conèixer més a fons.

He vist que es tracta d'empreses productives en una situació de lliure mercat, que han optat per reinstal·lar l'element social (i espiritual) en l'àmbit econòmic. Això ha anat suscitant interès en àmbits empresarials, acadèmics, eclesials i institucionals.

Pot semblar un atreviment emprar la paraula 'comunió' en assumptes d'economia i tanmateix cada dia són més els qui creuen que és adient, no tan sols perquè pot portar a una distribució de la riquesa molt major del que fins ara s'ha fet, sinó també perquè reclama la necessitat que "la vida econòmica passi de ser un lloc de confrontació d'interessos individuals aparentment irreconciliables a ser una ocasió de trobada i de realització personal". (Benedetto Gui, professor d'economia política en la Universitat de Pàdua).

Així doncs, allò que l'Economia de Comunió proposa és una visió de l'home més completa. Vol ajudar a crear una cultura del donar, a diferència de l'economia consumista basada en la cultura del tenir. La cultura del donar té relació amb la comunió entre les persones i s'expressa combatent la pobresa i treballant per la unitat i la fraternitat de tots, com ho demana Jesucrist.

En paraules de la inspiradora del projecte, morta fa uns mesos, Chiara Lubich, "És una cultura de l'amor, d'aquell amor evangèlic tan profund i comprometedor que n'és la paraula síntesi de tota la llei i els profetes. (...) L'Economia de Comunió no és una activitat únicament humana, un simple fruit de les idees i els projectes d'homes, per molt preparats que estiguin. És una obra de Déu, al menys en el seu esperit i els seus aspectes essencials".

En una època de crisi preocupant com la que ens toca travessar, tal vegada hauríem d'aprofitar experiències com aquesta o d'altres. No hem de voler inventar allò que ja està inventat. Pot ser tindrà el seu risc, però quina empresa no té cap risc?

Que el Senyor ens il·lumini i ens esperoni a passar a l'acció sumant esforços i recursos per tal de viure i ajudar a viure en millors condicions.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Lourdes a Lleida

22 de febrer de 2009

Lourdes és una experiència intensa de convivència fraternal i serena, de celebració cristiana, d'universalitat eclesial... i, per descomptat, de trobada amb el Senyor a través de Maria. Els responsables d'aquell Santuari han tingut l'encert de concentrar l'atenció dels pelegrins de manera molt clara i visible en la persona de Jesucrist, en l'oració al voltant dels misteris de la seva Passió, Mort i Resurrecció i, sobretot, en la seva Presència sacramental-eucarística.

Allà i aquí, als peus d'aquella imatge tan venerada de Maria, encomanem de manera especial tots aquells germans més pròxims a la Passió de Jesús per les seves dures experiències de malaltia, patiment, dolor, soledat, marginació, emigració forçosa, mort d'éssers estimats, fracassos, desenganys i d'altres, que cada dia limiten en gran manera la seva vida. És una cosa que la nostra pastoral sectorial haurà de valorar degudament intentant oferir "serveis" ben organitzats i consoladors d'acollida, d'orientació i d'acompanyament personal.

Sé perfectament que els motius que porten a tantíssima gent a visitar aquell Santuari són molt variats i alguns, fins i tot, discutibles. Però per a la majoria continua essent un referent explícit d'espiritualitat cristiana i una ocasió per replantejar a fons criteris evangèlics, precisament de la mà de Maria, aquella beneïda dona que va acceptar embarcar-se sense condicions en el programa de vida que Déu li presentava per mitjà de Gabriel a Natzaret.

La nostra celebració solemne a la Catedral de Lleida hauria de ser també una oportunitat d'aprofundiment del paper de Maria en la vida de la Comunitat cristiana i en la personal de cada batejat, procurant anar més enllà del purament devocional i emotiu.

Maria de Natzaret ha ocupat sempre un lloc especial en el cor dels catòlics, però el Concili Vaticà II ha recordat clarament que "la funció de Maria, com a Mare dels homes, no oculta ni disminueix de cap manera la mediació única de Crist" en línia amb allò que diu sant Pau: "Hi ha un sol Déu; hi ha també un sol mitjancer entre Déu i els homes, l'home Jesucrist, que es donà a si mateix com a rescat per tothom: aquest és el testimoni que Déu ha donat en el temps fixat per ell" (1Tim 2,5-6) (LG 60).

Tant de bo la nostra veneració i pietat mariana sigui una font de verdadera espiritualitat centrada en Aquell cap al qual ens orienta i condueix Maria que, una vegada més, ens torna a dir: "Feu tot el que ell us digui" (Jo 2,5).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Amèrica hispana a les nostres portes

1 de març de 2009

Des que Jesús Ressuscitat envià els seus amb les conegudes paraules: “aneu a convertir tots els pobles, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot allò que jo us he manat”, els apòstols i deixebles no han deixat “de predicar la paraula de la veritat i generar les esglésies” (St. Agustí). Una llavor que ha anat fructificant entre nosaltres, gràcies a Déu, i s'ha traduït també en obres en favor del benestar moral i material dels germans d'altres indrets, com he pogut experimentar amb molt de goig en la recent visita als nostres mossens que treballen a Cali (Colòmbia). És evident que l'Església Particular de Lleida no ha estat mai una Església aïllada sinó molt oberta, com correspon a la catolicitat que la defineix i a la seva constitutiva dimensió d'universalitat.

Tots compartim sensacions variades quan tenim ocasió de conèixer experiències directes d'aquells que han decidit dedicar la pròpia vida i energies al servei de l'Evangeli i dels pobres: sentim admiració pel seu ‘heroisme’ i ganes de fer alguna cosa ben concreta, i també indignació per les injustícies de què són objecte milions de persones arreu del món (junt a una certa vergonya de pertànyer a aquella minoria de ‘benestants’ que encara es queixa i es lamenta de les pròpies condicions de vida).

Avui vull agrair expressament en nom de tots la generositat personal de tots aquells germans i germanes que han fet i continuen fent de la seva vida un servei evangèlic, mitjançant el qual la presència de l'Església en els països de Missió s'ha anat institucionalitzant i consolidant, la qual cosa dóna estabilitat i perdurabilitat.

He de dir també que allò que hem pogut compartir en la nostra visita als nostres mossens de Cali no ha estat una rauxa sempre admirable d'uns missioners aventurers, sinó el compromís de molts anys de servei evangèlic senzill i proper a una població pobra en recursos i disponibilitats econòmiques però rica en humanitat i alegria fraterna.

Penso també que el treball d'aquests germans ens beneficia també aquí, construeix església aquí, i hem de mantenir viu l'intercanvi de sentiments i accions evangèliques, per tal de no perdre de vista mai la nostra dimensió missionera “ad gentes” que ells fan possible.

Darrere l'acció dels nostres missioners hi ha sempre present l'Església mare de Lleida i també hauria d'haver la generació d'un moviment permanent de sensibilització i col·laboració entre les Esglésies. De fet, l'Església de Cali (els seus Pastors) han mostrat interès i també estan disposats a compartir amb nosaltres alguns dels seus preveres en justa reciprocitat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

En un context d'indiferència

8 de març de 2009

Fa uns mesos, els bisbes de França reflexionaven sobre la indiferència religiosa i la visibilitat de l'Església, preguntant-se: Què estem cridats a fer visible enmig d'una societat secularitzada? De què estem parlant quan reflexionem sobre la indiferència religiosa i demanem més visibilitat a l'Església?

Els estudiosos aporten els seus testimonis i aclariments constatant que en els nostres indrets la Tradició cristiana i l'Església catòlica són una mica marginades o desvalorades. La visibilitat de l'Església va decreixent en molts àmbits i hi ha qui demana iniciatives que reforcin la seva visibilitat i la facin notar més present. Altres subratllen que descobrir aquests desafiaments ens hauria de fer passar d'una inquietud justificada a un discerniment espiritual, a una lectura de la nostra història que ens porti a intentar comprendre aquest fenomen de la indiferència més a fons i de manera més crítica, analitzant les seves causes i la seva evolució, i no tan sols a fer-li front adoptant postures combatives.

No seria millor multiplicar per la nostra part l'oferta d'experiències d'acompanyament amorós de tantes persones que circulen al nostre voltant buscant sentit a la seva vida? Hi ha fins i tot qui demana més experiències d'interiorització, aquelles experiències espirituals que han estat sempre un terreny privilegiat d'evangelització.

He llegit que “la temptació de la indiferència és contrària al desig natural d'Amor que hi ha al cor de les persones”. Si això és així, és clar que el llenguatge de l'amor serà sempre el més visible per a aquells i aquelles que viuen als marges del camí.

Demanem al Senyor la capacitat d'esforçar-nos en superar la lògica de “salvar les aparences” i tractem d'assegurar més el fonamental de la nostra oferta de sentit. En un període com el nostre d'una certa descomposició social ens calen persones i comunitats cristianes més sòlides i ben fonamentades en Jesucrist i en la seva manera d'entendre la vida i les relacions humanes.

Definitivament, si volem seguir presents de manera positiva en la construcció d'una societat més d'acord amb l'Evangeli haurem de reforçar més el

nostre testimoni i allò que l'Església anomena “el primer anunci”. Haurem de revifar les nostres celebracions litúrgiques de manera que deixin veure clarament una comunitat de germans i no tant uns consumidors anònims de sagraments. Haurem de multiplicar més i més els signes de servei generós als pobres i, per les circumstàncies particulars dels nostres països de vella cristiandat, haurem de parlar més de Jesucrist als joves abans de parlar de l'Església, un terme que pot evocar avui en dia realitats equívokes i que hauríem d'utilitzar amb més precisió.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Als joves lleidatans

15 de març de 2009

Avui vull dirigir-me a vosaltres, joves amics: N'estic cert que a Lleida i a les seves comarques hi ha joves amb inquietuds i que volen encertar en la vida. **Enhorabona!** És el mínim que es pot demanar a una persona intel·ligent i responsable que no s'accontenta amb viure de qualsevol manera. Per això, feu molt bé preguntant-vos què podeu fer amb la vostra vida i, fins i tot, què voldrà Déu de vosaltres el dia de demà o ja avui mateix.

Hi ha bastants joves que deixen passar els anys i es limiten a repetir conductes maquinalment, com les formigues... Però afortunadament vosaltres no sou d'aquests. Vosaltres teniu prou personalitat com per fer-vos preguntes de futur i dedicar temps a cercar respostes. I no busqueu respostes momentànies fruit d'un entusiasme passatger i efímer sinó que, amb una certa profunditat, busqueu respostes que orientin la vostra existència. Voleu saber no tan sols què fer sinó sobretot què ser.

Sou joves que no s'accontenten en tornar a casa ben tard a la nit, o en anar tirant tota la setmana esperant “la febre del dissabte”. Vosaltres voleu quelcom que pugui omplir la vida de debò, que pugui capacitar-vos per afrontar totes les decepcions que s'amaguen darrere de tantes paraules pronunciades amb la seguretat que donen unes quantes cerveses...

Jo us saludo i us felicito perquè, amb aquesta actitud de recerca, us col·loqueu a la graella de sortida d'una cursa a la qual únicament poden participar aquells que accepten posar-se a “escoltar” la veu de la seva consciència.

Atreviu-vos a escoltar el que us dic avui, confiant en la vostra acollida: el mateix Déu que us va concedir el do de la vida us crida ara a viure-la seguint les empremtes de Jesús i us obre diferents possibilitats de realització. Una

d'elles és la que molts (i jo mateix) vam triar en un llarg procés de resposta a allò que sentíem interiorment que el Senyor ens demanava: servir els germans com a preveres de l'Església.

Tradicionalment, al voltant del dia de sant Josep, celebrem **el dia del seminari**. A dia d'avui a Lleida tenim quatre seminaristes preparant-se i discernint la seva vocació. Ho fan amb altres joves i acompanyats per educadors a Barcelona, al Seminari Interdiocesà. N'hi ha dos més a les portes per al proper setembre, si Déu ho vol. Per què no hi penseu seriosament i en consciència?

Jesucrist us necessita i us crida a continuar la seva missió de Bon Pastor. I jo convido explícitament tots aquells que voldríeu plantejar-vos la vida d'una altra manera més generosa. Us ofereixo també la meva col·laboració per a tot allò que pugueu necessitar en aquest camí de discerniment.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La vida humana és sempre un bé

22 de març de 2009

Els científics continuen aprofundint en tots els terrenys i fan molt bé. Això és el que ens va manar Déu a tots els humans des del primer moment: “Sigueu fecunds” (Gen 1,27). Però hi ha temes d'una complexitat tal que fariem molt bé tots en no simplificar-los tan fàcilment i, sobretot, intentar tractar-los amb un màxim de respecte. Penso en aquelles qüestions que afecten “la vida humana”, un tema fascinant però molt difícil i extremadament delicat: que tots hauríem d'afinar molt al posar en relació les dades científiques i experimentals i la reflexió sobre els valors antropològics que necessàriament hi són constitutius. Segurament és un tema que ens supera a molts de nosaltres.

El Papa Benet XVI deia fa un parell d'anys que certament l'origen de la vida podrà il·luminar-se cada vegada més gràcies a la investigació científica, però difícilment es podrà desxifrar del tot, perquè fora dels llindars del mètode experimental, on no basta o no és possible la percepció sensorial ni la verificació científica, inicia l'aventura de la transcendència, el compromís “d'anar més enllà”, recordant-nos que la Bíblia mostra l'amor de Déu per cada ésser humà, abans inclús que sigui format en el sí de la mare, afirmava que “l'amor de Déu no fa distincions entre l'ésser humà nou concebut i que

es troba en el si de la mare, i l'infant, o el jove, o l'home madur o l'ancià, perquè en cadascú d'ells veu la petjada de la pròpia imatge i semblança”.

I afegia que aquest tipus d'amor il·limitat i gairebé incompreensible de Déu per l'ésser humà revela fins a quin punt la persona humana és digna de ser estimada en si mateixa, independentment de qualsevol altra consideració (intel·ligència, bellesa, salut, joventut, integritat, etc.); emfatitzant que en l'ésser humà, en cada ésser humà, en qualsevol fase o condició de la seva vida, resplendeix un reflex de la mateixa realitat de Déu.

Per aquesta raó, el magisteri de l'Església ha proclamat constantment el caràcter sagrat i inviolable de la vida humana, des de la seva concepció fins al seu fi natural.

Al nostre país s'haurien de disparar totes les alarmes davant el sacrifici permanent de vides humanes (legal o legalitzat). Malauradament, a Catalunya n'hi ha un alt percentatge segons dades estadístiques publicades i la nostra consciència moral demana alternatives més enllà d'un millor control de les clíniques o de noves reformes legislatives. “Perquè una llei sigui justa no tan sols ha d'estar d'acord amb la legalitat, cal que es fonamenti en uns valors i principis que la legitimen, sense els quals no serà una veritable llei... Una llei de terminis que deixés a l'atzar de la mare la voluntat d'avortar mai podria ser legítima” (Mª Dolores Vila-Coro, Directora de la Càtedra de Bioètica i Biojurídica de la Unesco).

Tot i que hi ha qui pensa que és una conquesta en favor de la dona, acabar amb la vida d'un ésser humà (i en el cas d'un avortament, un ésser humà indefens i innocent) mai no pot ser un dret. Ho pot ser la seva despenalització en alguns casos, però mai l'avortament. Basta mirar-se atentament una ecografia per adonar-se perquè l'embriologia i la fisiologia descarten totalment que el fill sigui una part del cos de la dona que ni ella ni ningú tingui dret a eliminar.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La debilitat de la creu i la força de Déu

29 de març de 2009

“Viure no és tan sols existir sinó existir i crear, saber gaudir i sofrir i no viure sense somiar. Descansar és començar a morir”. (Gregorio Marañón)

En començar el camí cap a una nova Pasqua (això és la Quaresma) m'he tornat a fer la pregunta: si l'experiència de cada dia demostra que

l'ésser humà no s'assacia mai, per més que ho dissimuli, ¿per què viure bevent en "cisternes esquerdades" (Jer 2,13) quan estem assedegats d'infiní? (Ps 42,1-6).

Avui hi ha massa actituds depressives entre cristians, com les d'aquells deixebles d'Emaús (Lc 24) que "marxaven" tristos i perduts, profundament desil·lusionats després de compartir el projecte de Jesús. (Deien: "Nosaltres esperàvem..." v.21). Hi ha massa gent vacil·lant a la qual haurem d'alimentar amb la Paraula salvadora, ocasional o sistemàticament, i els cansaments dels quals haurem de sostenir amb experiències "eucarístiques" perquè torni a "abrusar-se el seu cor".

Per a bastants dels nostres batejats, les experiències viscudes en altre temps i que els havien arribat a il·lusionar són ja capítol tancat: "estem de tornada de tot allò", diuen. Han viscut frustracions doloroses i ara caminen potser entre la inèrcia i el conformisme...

Als d'Emaús és la creu la que els va trencar la perspectiva. Ells esperaven una intervenció clamorosa des de dalt, segons la idea que s'havien fet del Messies, però no va passar res d'això. (I és que haurem de repetir moltes vegades que l'Evangeli no sempre contesta les nostres preguntes, més bé ens les canvia i les ajusta a allò que deuen ser.) Contra tots els "mil·lenarismes", presumptes aparicions o recerca de proves aclaparants, no s'ha d'esperar res més diferent al succeït amb Jesús.

És conegut com sant Pau es presenta anunciant Jesucrist "crucificat" i dient que és en la debilitat de la creu on es manifesta tota la força de l'Esperit de Déu. És un fet incontestable que en la seva mateixa experiència personal ell ha passat, de ser un perseguidor i emprar la violència contra els cristians, a fer de Jesucrist crucificat la raó fonamental de la seva vida i el motiu de la seva predicació.

Aquelles comunitats cristianes a les quals Pau dirigia les seves cartes coneixen i creuen que Jesucrist ha ressuscitat i és viu, però ell vol recordar-los (com ho fa també a nosaltres ara) que el Ressuscitat és sempre Aquell que ha estat crucificat. En "l'escàndol" i la "bogeria" de la Creu, allà on sembla que no hi ha més que dolor i desfeta, diu ell que es manifesta tota la força de l'Amor de Déu perquè la Creu de Jesús expressa el lliurament per amor en un context aparent de debilitat. Déu acostuma a servir-se d'allò que a nosaltres ens sembla dèbil però que, en el fons, és màxima expressió de la gratuïtat de l'amor.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Nota del Bisbe de Lleida amb el Col·legi de Consultors

28 de febrer de 2009

La Conferència Episcopal Tarraconense, en la reunió del passat 4 de febrer, va parlar de dos temes, molt actuals, que tenen, tots dos, íntima relació amb la vida humana: el tema de la crisi econòmica i el de l'avortament.

És d'aquest dos temes que volem fer avui, i amb vosaltres, fidels del bisbat de Lleida i ciutadans, una reflexió des de la paraula de Déu:

“On és el teu germà?” (Gn 4,9)

Va estar la pregunta de Déu a Caïn, quan aquest acabava de matar Abel: “On és el teu germà?” (Gn 4,9).

Els homes i dones d'avui, serem capaços de sentir-nos interpel·lats per la mateixa pregunta? On és el teu germà?

Hi ha moltes maneres de matar o de fer impossible el viure. La “insensibilitat” o “inactivitat” davant la necessitat urgent que experimenta el nostre “germà” ens afecta tots, a cadascú en un nivell o mesura diferent. Tots cal que recordem la sentència de sant Joan: “Qui no estima el seu germà és un homicida”. (Jo 3,14).

Certament la crisi econòmica és mundial. No entrem a esbrinar les causes i magnitud del problema. Tampoc a la seva solució tècnica. Sí que voldríem dir-vos –i dir-nos– una paraula, a la llum de l'Evangeli.

Davant la crisi, tenim el perill de veure només com ens en sortim cadascú de nosaltres, com podem evitar les seves conseqüències en la nostra economia, o en l'economia familiar, o de grup...

I el nostre “germà”? En aquest cas, la “indiferència” pot arribar a ser una mena d'homicidi. Hi ha molta gent, molts “germans”, que no poden viure. S'ho passen malament. Han perdut el treball... Encara no demanen pel carrer. Encara no es veuen forçats a robar. Ni ho faran, per ètica i per dignitat personal.

Però precisament per això cal que “obrim els ulls”, que ens adonem del problema i dels qui el pateixen al nostre entorn. Estem segurs que, si obrim “els ulls”, obrirem també la “ment” i el “cor”. Se'ns acudirán solucions, maneres d'ajudar, potser formes de donar treball... L'amor és enginyós. Ho ha estat sempre.

La història de l'Església –estem parlant als fidels diocesans, però també a tots els homes i dones de bona voluntat, que sou molts– està plena de “bons

samaritans” que, un cop han vist, han sabut parar-se i apropar-se i atendre el malferit, perquè han descobert en la persona necessitada un “germà”.

Gràcies a Déu, també avui, davant la crisi, hi ha moltes persones que no són “indiferents”. I estan sorgint arreu iniciatives generoses, desinteressades: Càritas, comunitats parroquials, grups diversos... Cal que seguim descobrint “germans”, que ens hi apropem, que ens hi interessem.

Hem dit que no tractàvem d’analitzar les causes de la crisi. Tampoc el bon samarità va preguntar qui havia ferit aquell caminant i per què. Però va atacar la causa més profunda. L’egoisme dels violents, que havien deixat mig mort aquell home a la vora del camí, va ser vençut per la força de l’amor.

De fet, és l’egoisme o egocentrisme, amb tots els seus derivats, el que està a la rel de la crisi. Per això caldrà que el món, els polítics i economistes, i tots nosaltres, ens moguem, proposem, inventem mesures contra la crisi... Però ens cal no oblidar la rel, per no equivocar la solució.

I seguim escoltant: “On és el teu germà?”

És cert que la crisi econòmica és forta i global. Però no ho és menys la crisi de valors. I el valor primer, per a nosaltres valor absolut, és la vida. Ens faltaria sinceritat, si parléssim de drets humans, d’Estat de Dret, i no respectéssim amb tota fermesa la vida, la vida de tots i totes, i la vida en tots els seus estadis.

És el cas de l’avortament. Una vida humana és sempre un subjecte a venerar, a defensar, a protegir. Més, quan és més indefens. La seva “existència” no pot ser mai objecte de debats per arribar a un consens.

En aquesta veneració, protecció i defensa es manifesta, d’una manera especial, el nivell humà, personal, ètic i, fins i tot, intel·lectual d’una societat i de tots els seus membres, sigui quina sigui la seva nacionalitat, afiliació ideològica, política o religiosa. Tots hem de ser defensors de la vida. La vida sempre és un bé. A la pregunta de Déu “On és el teu germà?”, no podem respondre com Caïn: “No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?” (Gn 4,9).

Per això, volem dir a tothom, especialment als pares i mares:

Benvolguts, valoreu la vida com un do de Déu. L’avortament no és mai cap solució. A qui us proposés, us permetés o us parlés d’eliminar el vostre fill, sigui quina sigui l’expressió emprada (interrupció de l’embaràs, exercici del dret de la dona a disposar del seu cos...) no l’hauríeu d’escoltar. Considerem que en això no volen el vostre bé ni el del vostre fill.

Per damunt de totes les dificultats que, especialment vosaltres, mares, experimenteu sovint en la gestació del vostre fill, no el deixeu sol, no en prescindiu. Sempre serà per a vosaltres un tresor. Això sí, cal que exigiu

que tots us ajudem, que la societat us ajudi. És missió de tots donar-vos suport. Però... doneu-nos vosaltres aquesta lliçó, que no és altra que estimar de veritat.

L'Església vol estar sempre al vostre costat. Vol –i pot– oferir-vos en les seves institucions (“Centre d’Orientació Familiar”, Càritas...) ajut, suport, consell, tant material com psicològic i moral, per tal que la vostra decisió de mantenir la vida del fill, decisió que us honora i us donarà pau, sigui al mateix temps recolzada per tots. Pares i mares, no dubteu en utilitzar aquests i altres serveis de l'Església.

Que Déu us beneeixi tots i totes.

Els vostres germans, Joan Piris, Bisbe,
i els membres del Col·legi de Consultors.

Els diocesans de Lleida escolten el Sr. Bisbe a la catedral

Mons. Joan Piris, bisbe de Lleida, en la primera quaresma que passa a Lleida acceptà la invitació de l'Arxiprestat “Seu Vella” per fer tres xerrades quaresmals. Foren els dies 23, 24 i 25 de març.

Foren nombrosos els lleidatans que es congregaren a la catedral. El Petit Cor de la catedral hi col·laborà, amb el seu encert habitual, preparant uns cants adients.

En petits “flash” resumim les tres xerrades de mons. Joan Piris.

Primera xerrada

No us parlaré de coses extraordinàries. Els fonaments són pocs. Només hi ha una pedra angular. El fonament, la pedra angular és Jesucrist. El cristià és aquell que creu en Jesucrist. No es tracta simplement de ser bo, de tenir una ètica, un comportament especial. Es tracta de creure en Jesucrist. Qui és Jesucrist per a mi?

Fou la pregunta de Jesús als deixebles, a Cesarea de Felip: Qui diu la gent que sóc jo? Uns diuen que.... uns altres.... I vosaltres? Qui diu que sóc? La pregunta és actual, va adreçada a cada cristià: Qui és Jesucrist per a mi? Realment, no en teoria. Com canvia aquesta fe la meua vida?

Jesucrist va provocar expectatives en uns, reaccions violentes en altres. Per als deixebles, la resurrecció de Jesús, Jesús vivent en mig d'ells, fou l'experiència més profunda. Quedaren sorpresos, admirats... Experiència que canvià la seva vida. Cal que nosaltres no perdem la sorpresa: Qui és Aquest?

També el Cirineu es va fer preguntes després de la mort de Jesús: Ha valgut la pena ajudar-lo a portar la creu? La nostra pregunta d'avui: Val la pena ajudar els germans a portar la seva creu? Val la pena ser "cirineus" avui? No oblidem que aquest és el signe evident del seguiment de Jesús.

La Passió i Mort de Jesús fou l'expressió màxima de l'amor i obediència al Pare. El Pare no li manà que patís la passió. Li encarregà que fos testimoni de la veritat. Fou aquest testimoniatge que portà Jesús a la mort. Jesús... i tot aquell que avui vulgui accepti ser testimoni de la veritat.

Els apòstols, un cop Jesús ressuscità, foren testimonis del Ressuscitat, testimonis de la Veritat, del projecte de Déu.

Cal que nosaltres fem una opció de vida: seguir el corrent del món o seguir Jesucrist. No és qüestió d'optar per una manera de fer, per una filosofia, per una ètica...; el cristià opta per una Persona, opta per Jesucrist. Un Jesucrist que afirma rotundament: Jo sóc la Veritat, Jo sóc el Camí, Jo sóc la Vida... No simplement diu veritats, senyala el camí i ens porta a la vida. És ell el Camí, la Veritat, la Vida.

El cristianisme és fer experiència de Jesucrist, unió amb ell, amistat amb ell. Aquesta experiència renova, transforma, qüestiona tota la vida. La paraula que ho expressa és "radicalitat". Es tracta d'un canvi profund en la vida. Està Jesucrist a la rel de les meves decisions, dels meus projectes?

Cal descobrir la "novetat" de Jesús. "Heu sentit... però jo us dic..." L'evangeli no és per tenir-lo en una vitrina, és perquè informi la nostra vida, perquè en sigui l'ànima.

"Déu amb nosaltres" no és una frase. És l'Encarnació. Els sants ho han entès. I ho han viscut. Han viscut la radicalitat en el seguiment de Jesús. El coneixement de Jesús és exigent.

No obstant, hem de tenir en compte que es tracta d'un procés; també els apòstols varen seguir un procés; Déu respecta el ritme de les persones; però és un procés vers la meta: la unió amb Jesús, la humanitat nova, que hem de construir. Certament no és un camí per a persones "prudents".

Com serem signes de Jesús en el nostre món? El Dijous Sant, a l'últim sopar, va tenir Jesús dos gestos significatius, a través dels quals serem nosaltres coneguts com a deixebles: Va partir el pa, dient que ho féssim en

memorial seu. I va rentar els peus als apòstols: El que jo he fet, cal que ho feu també vosaltres.

Segona xerrada

L'Eucaristia és la “taula” de la comunitat. Una comunitat desfeta el divendres sant, amb la mort de Jesús. Una comunitat que es refà, el dia tercer, amb l'experiència del Ressuscitat. L'Eucaristia serà sempre –ahir, avui i pels segles– experiència de Jesús ressuscitat.

Experiència amb tot el que comporta. És festa, com ho va ser el primer dia de pasqua. És comunió amb el ressuscitat. És comunió amb els germans. Crist ressuscitat aglutina la comunitat. És missió: enviament dels deixebles per a construir un món nou. És un canvi profund. És una vida nova.

Té aquests trets la nostra celebració de l'Eucaristia? Es nota que estem de festa? Que estem en comunió amb el ressuscitat i amb els germans? Que ens sentim convidats i sortim decidits a la construcció d'un món nou? Després de la missa del diumenge cal que es noti un canvi de vida i actituds. Si no és així, ens haurem de preguntar: Què n'hem fet, de l'Eucaristia?

La trobada amb Jesús ressuscitat és l'origen de l'Església. Una trobada que es fa expressament al voltant de la taula. “Hem menjat i hem begut amb ell”, diran els apòstols. Les trobades de Jesús amb els seus després de la resurrecció tenen el clima de taula, de menjar. “Teniu alguna cosa per menjar”. Els deixebles d'Emaús el reconegueren quan partí el pa. El mateix Jesús, a Tiberíades, els preparà l'esmorzar i els demanà que li portessin dels peixos que havien pescat.

¡Quantes trobades amb Jesús, fins i tot abans de la passió, van tenir lloc al voltant d'una taula! Recordem la festa de Zaqueu, amb el seu canvi de vida; la taula de Simó, el fariseu, quan la Magdalena ungirà els peus de Jesús i canviarà profundament; també els publicans es reuniren al voltant de la taula a casa de Mateu, després que Jesús el cridà...

Els “menjars” amb Jesús no són casuals, porten un matís de conversió, anticipen el banquet del Regne, anticipen l'Eucaristia.

Eucaristia, trobada amb Jesús ressuscitat i amb els germans. Trobada per compartir l'alegria de la fe, per compartir el pa i l'ajuda als necessitats. És un acte essencialment comunitari i que construeix la comunitat. ¡Quins canvis haurem de procurar en la nostra vivència de l'Eucaristia!

Sant Pau reprenia els corintis perquè, quan es reunien, cadascú portava el seu menjar i, mentre uns menjaven molt, altres passaven gana. Aquest no és el clima de l'Eucaristia. No es podria reprendre a nosaltres sant Pau. Quin és el clima de comunió amb Déu i amb els germans en les nostres eucaristies?

De vegades pensem: els apòstols havien vist i palpat el Senyor. Això els va impactar. Recordem no obstant, la paraula de Jesús a Tomàs: Feliços els qui creuran sense haver vist.

La nostra trobada amb el Ressuscitat a l'Eucaristia és una trobada de fe. Cal, doncs, que la fe sigui explícita, que ens porti a la intimitat amb Jesús (com Joan que reclinava el cap en Jesús), que ens empenyi a un canvi de vida, a l'ajuda personal i material vers els germans. Tots els aspectes van units. A mesura que creix la nostra identificació amb Crist, creix la identificació amb els germans. "Tenien un sol cor i una sola ànima".

L'Eucaristia és un do de Déu. Viure en plenitud l'Eucaristia és un do de Déu. Els dons de Déu cal agrair-los i treballar-los.

Una vivència de l'Eucaristia com trobada amb Jesús i els germans donarà sentit a tots els gestos i paraules. El Parenostre no serà una simple recitació: entendrem les exigències de dir Pare nostre. El gest de la pau no serà folklore: és la pau de Jesús, que li ha costat la sang, el que ens donem. La Missa no serà motiu de fragmentació de la comunitat, amb celebracions a la carta; ens aplegarem joiosos als primers bancs. I viurem no solament junts, sinó "units". Hi haurà concòrdia (unió de cors), interès, solidaritat...

La Missa de cada diumenge ens anirà portant a un replantejament cada cop més profund de la nostra vida.

Tercera xerrada

Caldria fer concrecions de les dues primeres xerrades. Ens hauríem de preguntar: Qui és, per a mi, Jesucrist? Com viure plenament la seva presència pasqual en l'Eucaristia?

Importa molt que aquestes preguntes i concrecions posteriors ens les fem personalment i a nivell de comunitat eclesial. És l'exercici propi de la quaresma. Revisió. Avaluació. Per a convertir-nos. "Convertiu-vos..." És el primer anunci de Jesús a l'Evangeli.

Encara que cadascú, personal i comunitàriament, ha de concretar la conversió, cal tenir presents alguns aspectes:

"Ningú no és just davant Déu en virtut de les obres" (cf. Rm 3,20)

Ni els pagans, que, veient les obres de Déu, no el reconegueren, ni els jueus, que es refiaven de ser el poble escollit, però eren infidels a l'aliança. Ni ells, ni nosaltres... ningú no és just davant Déu per mèrits propis.

Tenir consciència de que **som pecadors** és fonamental. Sense això no hi ha conversió. De què convertir-me, si no sóc pecador? Cal reconèixer aquesta veritat.

Però hi ha una altra veritat. Fonamental. **Crist ens ha redimit.** Hem estat salvats, perdonats. Les dues veritats són importants: pecadors, redimits. I d'això, cal tenir-ne consciència i escampar-ho. Aquesta és la bona notícia, aquest és l'*evangeli*.

Són les dues històries. La història de la humanitat, la nostra història, és d'infidelitat. La història de Déu, d'abans i després, és història d'amor, de fidelitat.

La redempció és, doncs, un do de Déu, obra de Déu. Si és així, si hem estat perdonats, com podríem judicar els pecats dels altres? Hem de ser agraïts i humils.

Tots som còmplices del pecat del món, d'aquesta història d'infi-delitats.

A través dels pecats i infidelitats personals hem degradat, hem des-enfocat aquest món que sortí bo de les mans de Déu (*"Déu veié que tot era bo"*). Tots som còmplices de les **estructures** de pecat, que són causa d'altres pecats i obstaculitzen la virtut. Cada infidelitat personal contribueix al desenfocament general. Hi ha una "complicitat en el mal", com també hi ha una complicitat en el bé (el que en diem la "comunió dels sants"). Per la gràcia de Déu estem capacitats per anar transformant aquest món.

La conversió ha de ser també comunitària.

L'Església és santa, perquè sant és el seu fundador i sants són els sa-graments. Santa, però al mateix temps pecadora, necessitada de conversió. Recordem, quan Joan Pau II, al final del segon mil·lenni, demanava perdó, en nom de l'Església, per totes les infidelitats, lentituds, omissions... dels homes i institucions de l'Església a través dels segles.

El que diem de l'Església a nivell general, caldria aplicar-ho a nivells més particulars. També l'Església de Lleida, les comunitats parroquials, grups, etc... hem de fer reflexió, avaluació... i, en allò que calgui, conversió.

El pecat (*amartia*, en grec) és un desenfocament. La conversió és, doncs, un tornar al projecte original de Déu. I això és sempre un bé per a les persones i la humanitat. Els manaments de Déu són per al bé de tots.

L'Esperit Sant és amb nosaltres

Certament, la debilitat és característica del ser humà. Tots en tenim experiència. Sant Pau ens en parla abastament:

"Sabem que la Llei és espiritual; però jo sóc terrenal, i estic venut com a esclau al pecat. No entenc què faig, perquè no faig allò que vull, sinó allò que detesto... Sé que el bé no habita dintre

*meu, és a dir, que sóc feble. Veig que sóc capaç de voler el bé, però no de fer-lo: no faig el bé que voldria, sinó el mal que no voldria. ...Em trobo, per tant, que voldria fer el bé, però alhora constato això: només sóc capaç de fer el mal... Que en sóc, de dissortat! **¿Qui m'alliberarà d'aquest cos que em duu a la mort? Déu, a qui dono gràcies per Jesucrist, Senyor nostre!** (Cf. Rom, 7, 14-25)*

Aquest acabament de sant Pau no ens permet ser pessimistes. Som dèbils, però tenim tota la gràcia de Déu. L'Esperit Sant és amb nosaltres.

Autèntic penediment.

No es tracta d'un sentiment de culpabilitat, com un complex psicològic, que ens bloqueja i no ens deixa tirar endavant. Jesús ens crida a un penediment que ens fa dir tot seguit: Senyor, què he de fer? M'adono que tu m'ho has donat tot. Et mereixes molt més de mi. Què puc fer per tu?

I comencem a caminar, segurs d'aquelles paraules: «¿Pot oblidar-se una mare del seu infantó, pot deixar d'estimar el fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna l'oblidés, jo mai no t'oblidaria» (Is 49,15).

Déu ens porta "tatuats". El bon Pastor no para fins a retrobar-nos.

Pecadors, sí. Però perdonats sempre.

Acabada la xerrada, el Sr. Bisbe ens llegí uns fragments de l'Encíclica "Evangelium Vitae", de Joan Pau II. I tot seguit els Delegats diocesans de Família i Vida, Juan Luis i Blanca, recitaren unes pregàries perquè arreu del món, i en totes les institucions, es consideri la vida, tota vida, com un do de Déu, que cal respectar, estimar i protegir.

L'arxiprest de la Seu Vella, arxiprestat que havia organitzat les xerrades, agraï al Sr. Bisbe que n'hagi estat el ponent, al Capítol Catedral la disponibilitat del local, al Petit Cor la col·laboració en els seus cants que han acompanyat la pregària, i a nombrosa assistència el seu esforç i atenció.

Conveni de col·laboració entre la UdL i el Bisbat

Universitat de Lleida

CONVENI DE COL·LABORACIÓ ENTRE LA UNIVERSITAT DE LLEIDA I EL BISBAT DE LLEIDA

Lleida, 27 de gener de 2009

REUNITS

D'una part el Dr. Joan Viñas i Salas, Rector Magnífic de la Universitat de Lleida (UdL), ubicada a Lleida, plaça de Víctor Siurana, núm. 1, amb NIF núm. Q-7550001-G, en nom i representació de la UdL, i segons el que estableix la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats, modificada per la Llei orgànica 4/2007, de 12 d'abril.

I de l'altra, l'Excm. i Rvdm. Dr. Joan Piris Frígola, bisbe de la Diòcesi de Lleida, ubicada a Lleida, carrer del Bisbe, número 1 amb NIF núm. Q-2500042-C, en nom i representació del Bisbat de Lleida,

[Handwritten signature]

EXPOSEN

[Handwritten mark]

Que la UdL disposa d'un conjunt de biblioteques amb serveis i fons bibliogràfics i documentals generals i especialitzats que poden ser d'interès per al professorat, alumnat i personal de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL).

Que el Bisbat de Lleida disposa de la Biblioteca del Seminari Diocesà amb un fons especialitzat i general que pot ser d'interès per al professorat, alumnat i personal d'administració i serveis de la UdL.

Que d'acord amb el que s'ha dit més amunt ambdues parts, reconeixent-se la capacitat legal necessària, formalitzen el present conveni, que es regirà per les següents

CLÀUSULES

Primera

El professorat, alumnat i personal de l'IREL podran accedir al servei de Biblioteca i Documentació (SBD) de la UdL com usuaris externs, i per a tal hauran de disposar d'un

carnet identificatiu personal que facilitarà el SBD prèvia sol·licitud i identificació de l'interessat/ada.

Segona

Els beneficiaris d'aquest carnet podran accedir i utilitzar els fons i serveis del SBD d'acord amb les normes establertes als Reglaments del Servei de Biblioteca i Documentació.

Tercera

El professorat, alumnat i personal de la UdL podrà accedir i utilitzar els serveis i fons de la Biblioteca del Seminari Diocesà d'acord amb les normes generals establertes pel servei.

Quarta

Tant la UdL com l'IREL es comprometen a vetllar pel bon ús dels serveis i fons de les respectives biblioteques.

Cinquena

Es constituirà una comissió de seguiment d'aquest conveni formada pel director/a del SBD de la UdL i el director/a de la Biblioteca del Seminari Diocesà.

Sisena

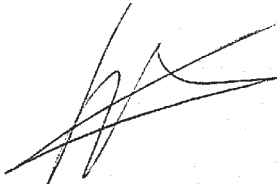
Aquest acord entra en vigor en la data de la seva signatura i serà vigent per un període de 3 anys, i es prorrogarà automàticament pel mateix període, tret que hi hagi un preavís escrit d'una de les parts amb quinze dies d'anticipació per a la renúncia.

Setena

Les parts signatàries intentaran resoldre de mutu acord les divergències que puguin sorgir en relació al desenvolupament d'aquest conveni.

I, en prova de conformitat, les parts signen aquest acord, per duplicat, en el lloc i la data indicats a l'encapçalament.

Per la Universitat de Lleida

Joan Vinas i Salas
Rector

Pel Bisbat

Joan Piris Frígola
Bisbe

Conveni de col·laboració entre la UdL i l'IREL

**CONVENI DE COL·LABORACIÓ ENTRE L'INSTITUT SUPERIOR DE
CIÈNCIES RELIGIOSES DE LLEIDA (IREL) I LA UNIVERSITAT DE LLEIDA
PEL QUE FA A LA FORMACIÓ DEL GRADUATS EN EDUCACIÓ PRIMÀRIA
I GRADUAT EN EDUCACIÓ INFANTIL COM A MESTRES DE RELIGIÓ.**

Lleida, 12 de novembre de 2008

REUNITS

D'una part, el Sr. Joan Viñas i Salas, rector magnífic de la Universitat de Lleida (en endavant, UdL), com a representant d'aquesta, segons el que estableix la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats, i el Decret 201/2003, de 26 d'agost, pel qual s'aproven els Estatuts de l'esmentada universitat; en virtut del nomenament del càrrec per Decret 113/2007, de 22 de maig publicat al DOGC núm. 4889 de 23 de maig, amb domicili social a Lleida, Plaça Víctor Siurana núm. 1, i amb CIF Q-7550001-G.

I de l'altra part el Dr. Ramon Prat i Pons, Director de l'Institut Superior de Ciències religioses de Lleida (d'ara endavant IREL) amb domicili al carrer Canonge Brugulat, 22 de Lleida i amb NIF Q25000442C

Ambdues parts es reconeixent recíprocament les facultats suficients per a convenir i obligar-se en representació de les seves institucions.

MANIFESTEN

Que ambdues parts es mostren interessades en la formació dels graduats d'Educació Infantil i graduats d'Educació Primària com a mestres de Religió en els centres d'Educació Infantil i Primària i en el marc de l'Acord entre l'Estat Espanyol i la Santa Seu sobre Ensenyament i Afers Culturals (1979) i en el marc del conveni entre la UdL i el Bisbat de Lleida signat el 20 d'abril de 1993.

ACORDEN

1. Cooperar en la formació i capacitació pedagògica del graduat en Educació Infantil i del Graduat d'Educació Primària com a mestres de Religió en les etapes d'Educació Primària i Educació Infantil per a obtenir la Declaració Eclesiàstica d'Idoneïtat (DEI) organitzant de la següent manera els crèdits ECTS següent.
2. Des de la UdL i dins dels plans d'Estudi de Grau d'Educació Infantil i del Grau d'Educació Primària s'ofertarà un mínim de 6 ECTS el marc de les optatives dels corresponents Plans d'Estudi.

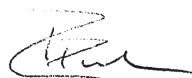
3. La mateixa UdL i en el marc de la Matèria Transversal, optativa present en tots els plans d'estudis de Graus de la UdL segons acord de Consell de Govern de Juliol de 2007, ofertarà un mínim de 6 ECTS des del SAFOR que vindrà a complementar la formació pedagògica d'aquests graduats en aquest àmbit.
4. Des de l'IREL s'haurà de completar aquesta oferta formativa amb els crèdits ECTS restants per tal que els Graduats d'Educació Infantil i els Graduats d'Educació Primària que així ho vulguin puguin completar aquesta formació com a Mestres de Religió i conseqüentment obtenir la Declaració Eclesiàstica d'Idoneïtat (DEI)
5. L'IREL i en el marc del Conveni de Col·laboració amb L'ICE de la UdL signat el 12 de juny de 2001 cooperarà en la Formació continuada dels Graduats d'Educació Infantil i Graduats d'Educació primària i mestres de religió mitjançant cursos, seminaris, jornades, etc, formant part del programa de formació de l'ICE i de l'IREL.
6. I en prova de mútua conformitat, signen aquest conveni per duplicat i a un sol efecte en el lloc i la data esmentats al començament.

El rector de la Universitat de Lleida

Joan Viñas i Salas

El director de l'IREL

Ramon Prat i Pons

Confirmacions

*Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe
ha conferit el sagrament de la Confirmació
als joves que s'esmenten a continuació:*

			nois	noies
Gener	11	P. Sant Isidre (Gualda).....	3	8
Gener	25	Alfarràs	8	8
Febrer	21	Seròs	3	2
Febrer	27	Col·legi Episcopal (a St. Teresina)	14	20
Febrer	28	Butsènit.....	9	10
Març	6	Col·legi Maristes (a St. Ignasi).....	9	15

Secretaria General

Nomenaments

Febrer

Dia 1

Sr. Mn. Josep Anton de la Fuente Vilches, Administrador de Càritas Diocesana de Lleida i membre del Consell Diocesà de Càritas.

Sr. Francesc Romero Serrano, Secretari General de Càritas Diocesana de Lleida i membre del Consell Diocesà de Càritas.

Dia 2

Mn. Josep Vicent Forner Calpe, diaca. Responsable de la Secretaria particular del Sr. Bisbe.

Dia 11

Dr. Ximo Company Climent, Director del Departament de Patrimoni Artístic i Cultural de la Diòcesi de Lleida.

Mons. Jesús Tarragona Muray, Director Honorari i Vitalici del Departament de Patrimoni Artístic i Cultural de la Diòcesi de Lleida.

Març

Dia 1

Dr. Gerard Soler Quintillà, Delegat diocesà per a la pastoral litúrgica.

Mn. Josep Alexandre Baró Ania, Director del Departament de mitjans de comunicació social de la Diòcesi de Lleida.

Mn. Joan Jové Camí, Director del Secretariat per al Diaconat Permanent de la Diòcesi de Lleida, encarregant-li també de compartir amb el Bisbe un especial i fratern acompanyament pastoral dels mossens de pocs anys de ministeri.

Necrològica

Mn. José Pallarol Saura, descansi en pau

Una vida entregada al servei de l'Església. Així podem descriure la vida d'aquest mossèn, que ens ha deixat avui, dia 17 de març, a la una de la matinada.

Mn. Pallarol va néixer a Albelda (Huesca), el dia 10 de desembre de 1918. Ara tenia 90 anys. Batejat als 5 dies de néixer; confirmat als tres anys, com en aquell temps era freqüent.

Estudià al Seminari de Lleida i a Comillas, abans de la guerra. Després, a Vitòria i la Universitat Gregoriana de Roma. Tenia la carrera de Magisteri i la Llicenciatura en Teologia. L'ordenació sacerdotal la rebé a Roma, el 16 de març de 1947. Tot just ha fet aquests dies el seu 62 aniversari com a sacerdot. Celebrà la seva primera Missa el dia de sant Josep.

Ha estat llarg el seu servei a l'Església, sempre a Lleida ciutat. Començà de Vicari a la parròquia de sant Joan Baptista. Tot seguit va entrar a la Cúria Episcopal on desenvolupà diverses tasques: Secretari de Cambra, del Tribunal Eclesiàstic, de la Comissió diocesana d'Ensenyament i de la Comissió de Litúrgia i Art.

Fou també al Seminari Professor de Filosofia, de Pedagogia General i de Teologia Fonamental. Diverses organitzacions diocesanes el tingueren com a Delegat, altres com a Consiliari: Migracions, Associació Catòlica Nacional de Propagandistes, Patrimoni Artístic Nacional, etc...

A la Catedral començà el seu servei l'any 1957 com a canonge. L'any 1980 en fou l'Arxiprest. Ara era ja, lògicament, canonge emèrit.

Des de l'any 1963 fins al 2007, va tenir els més alts càrrecs de la Cúria Episcopal. Vicari General Substitut, durant 10 anys, Vicari Episcopal d'Institucions, 5 anys i Vicari General, 15 anys. Des del 1985, per la seva competència i llarga experiència, quedà com a Delegat General per a tots els assumptes de la Cúria.

Per tota aquesta trajectòria de servei a l'Església, el Sant Pare Benet XVI, el 9 de desembre de 2006, nomenà Mn. Pallarol "Prelat d'Honor" de Sa Santedat.

Mn. José Pallarol ha estat un home culte, competent, servicial, senzill, de bon tracte... En la seva feina va ser sempre discret i digne... Ha estat sobretot i sempre sacerdot.

Que Déu li premii amb la glòria del cel. I que, des de Déu, vetlli per l'Església i la Diòcesi que tant ha estimat.

La Missa funeral fou a la Catedral de Lleida, a 2/4 d'11 del matí del dia 18 de març. Presidí el Sr. Bisbe, Joan Piris, i va ésser concelebrada per la pràctica totalitat del clergat de Lleida i alguns mossens del Bisbat de Barbastro-Monzón.

Posteriorment, les seves despulles foren traslladades a Albelda, el seu poble natal, on ell va disposar ser enterrat. Després d'una breu cerimònia a l'església del poble, foren portades al cementiri.

Comunicats de premsa

Béns de la Franja

La Consejera de Educación, Cultura y Deportes del Gobierno de Aragón, mitjançant carta de data 12 de març, prega al Bisbe de Lleida que exigeixi al Consorci la devolució de les 113 peces a la Diòcesi de Barbastro-Monzón, per tal d'evitar les accions judicials que el Govern d'Aragó va autoritzar als seus serveis jurídics que es duguessin a terme.

Aquesta carta ha estat contestada pel Sr. Bisbe en el sentit de què el que li demana ja ho va fer amb la carta del 27 de gener de 2009 al Conseller de Cultura i que no pot anar més enllà del que ja ha fet, tota vegada que està absolutament fora del seu abast.

Lleida, 12 de març de 2009

Pintures Parròquia del Carme

En relació a les notícies i cartes d'aquests últims dies, publicades al diari **Segre**, referents a unes pintures de la parròquia del Carme, de Lleida, cal aclarir alguns punts:

El Bisbat no va intervenir en absolut en aquest assumpte, que és cosa interna de la parròquia; la parròquia té prou autonomia per decidir segons el seu criteri.

Això es va comunicar al Director del Segre, amb una nota, l'endemà del primer article aparegut el 18 de març.

No entenem que el Diari publiqui després cartes mantenint l'error inicial sense fer cap referència a la veritat que sap per la nota enviada.

Per altra banda, el motiu dels canvis diversos en el transcurs de la confecció de la pintura de referència el va explicar el mateix periodista J.B., al llarg del seu article, en conversa amb el rector de la parròquia i la mateixa pintora. Qui tingui interès en conèixer el motiu, pot tornar al SEGRE del dia 18, pàgina 48.

És penós, si no injust, que el titular de portada en lletres grans, inculpi el Bisbat, quan després, a l'article, explica l'autèntica versió, totalment diferent.

Lleida, 25 de març de 2009

Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat

Missatge del Sant Pare Benet XVI

18 de gener de 2009

Sant Pau migrant, Apòstol dels pobles

Estimats germans i germanes,

Aquest any el missatge per a la Jornada mundial de l'emigrant i el refugiat té per tema «Sant Pau, migrant, apòstol dels pobles», i pren com a punt de partida la feliç coincidència de l'Any Jubilar que he convocat en honor de l'Apòstol en ocasió del bimil·lenari del seu naixement. En efecte, la predicació i l'obra de mediació entre les diferents cultures i l'evangeli que va realitzar sant Pau, «emigrant per vocació», constitueixen un punt de referència significatiu també per als qui es troben implicats en el moviment migratori contemporani.

Saule, nascut en una família de jueus que havien emigrat de Tars de Cilícia, va ser educat en la llengua i en la cultura jueva i hel·lenística, valorant el context cultural romà. Després de la seva trobada amb Crist, que va tenir lloc al camí de Damasc (cf. Ga 1,13-16), sense renegar de les seves «tradicions» i mantenint l'estima i gratitud pel judaisme i per la Llei (cf. Rm 9,1-5.10,1; 2Co 11,22; Ga 1,13-14; Fl 3,3-6), sense vacil·lacions ni retractacions, es va dedicar a la nova missió amb valentia i entusiasme, dòcil al mandat del Senyor: «Jo t'enviaré lluny, als pobles pagans» (Ac 22,21). La seva existència va canviar radicalment (cf. Fl 3,7-11): per a ell Jesús es va convertir en la raó de ser i el motiu inspirador del seu compromís apostòlic al servei de l'evangeli. De perseguidor dels cristians es va transformar en apòstol de Crist.

Guiat per l'Esperit Sant, es va prodigar sense reserves perquè s'anunciés a tothom, sense distinció de nacionalitat ni de cultura, l'evangeli, que és «poder de Déu per a salvar tots els qui creuen, primer els jueus, i després els dels altres pobles» (Rm 1,16). En els seus viatges apostòlics, malgrat repetides oposicions, proclamava primer l'evangeli a les sinagogues, dirigint-se sobretot als seus compatriotes a la diàspora (cf. Ac 18,4-6). Si aquests el rebutjaven, s'adreçava als pagans, convertint-se així en autèntic «missioner dels emigrants», emigrant ell mateix i ambaixador itinerant de Jesucrist, per invitar cada persona a ser, en el Fill de Déu, «creació nova» (2Co 5,17).

La proclamació del kerigma el va impulsar a travessar els mars del Pròxim Orient i recórrer els camins d'Europa, fins arribar a Roma. Va partir d'Antioquia, on es va anunciar l'evangeli a poblacions que no pertanyien al judaisme i on es va anomenar els deixebles de Jesús per primera vegada cristians (cf. Ac 11,20.26). La seva vida i la seva predicació van estar totalment orientades a fer que Jesús fos conegut i estimat per tothom, perquè en ell tots els pobles estan cridats a convertir-se en un sol poble.

També en l'actualitat, en l'era de la globalització, aquesta és la missió de l'Església i de tots els batejats, una missió que amb atenta sol·licitud pastoral s'adreça també al variat univers dels emigrants —estudiants fora del seu país, immigrants, refugiats, pròfugs, desplaçats—, incloent els que són víctimes de les esclavituds modernes, com per exemple en el tràfic d'éssers humans. També avui és necessari proposar el missatge de la salvació amb la mateixa actitud de l'Apòstol dels gentils, tenint en compte les diverses situacions socials i culturals, i les dificultats particulars de cada un com a conseqüència de la seva condició d'emigrant i itinerant. Formulo el desig que cada comunitat cristiana tingui el mateix fervor apostòlic de sant Pau, el qual, amb la finalitat d'anunciar a tots l'amor salvífic del Pare (cf. Rm 8,15-16; Ga 4,6) a fi de «guanyar-ne tants com pugui» (1Co 9,19) es va fer «feble amb els febles [...], tot amb tots, per salvar-ne alguns, costés el que costés» (1Co 9,22). Que el seu exemple ens serveixi d'estímul també a nosaltres perquè siguem solidaris amb aquests germans i germanes nostres i promoguem, arreu del món i amb tots els mitjans possibles, la convivència pacífica entre les diverses ètnies, cultures i religions.

Però, quin va ser el secret de l'Apòstol dels gentils? El zel missioner i la passió del lluitador, que el van caracteritzar, sorgien del fet que ell, «conquerit per Crist» (cf. Fl 3,12), va romandre tan íntimament unit a ell que es va sentir partícip de la seva mateixa vida, a través de «la comunió amb els seus sofriments» (Fl 3,10; cf. també Rm 8,17; 2Co 4,8-12; Col 1,24). Aquí es troba la font del zel apostòlic de sant Pau, el qual diu: «Déu em va escollir des de les entranyes de la mare i em va cridar per la seva gràcia. Quan a ell li semblà bé, em va revelar el seu Fill perquè jo l'anunciés als pagans» (Ga 1,15-16; cf. també Rm 15,15-16). Es va sentir «crucificat amb Crist» fins al punt de poder afirmar: «Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi» (Ga 2,20). I cap dificultat no li va impedir prosseguir la seva valenta acció evangelitzadora en ciutats cosmopolites com Roma i Corint, que en aquell temps estaven poblades per un mosaic d'ètnies i cultures.

En llegir els Fets dels Apòstols i les Cartes que sant Pau dirigeix a diversos destinataris, s'aprecia un model d'Església no exclusiva, sinó oberta a tothom, formada per creients sense distinció de cultura i de raça, perquè

tot batejat és membre viu de l'únic cos de Crist. Des d'aquesta perspectiva, adquireix un relleu singular la solidaritat fraternal, que es tradueix en gestos diaris de comunió, de participació i de sol·licitud joiosa pels altres. Això no obstant, com ensenya també sant Pau, no és possible realitzar aquesta dimensió d'acollida fraternal recíproca sense estar disposats a l'escolta i a l'acolliment de la Paraula predicada i practicada (cf. 1Te 1,6), Paraula que impulsa a tots a la imitació de Crist (cf. Ef 5,1-2) imitant l'Apòstol (cf. 1Co 11,1). Per tant, com més unida a Crist està la comunitat, més sol·lícita es mostra amb el proïsme, evitant jutjar-lo, menysprear-lo o escandalitzar-lo, i obrint-se a l'acolliment recíproc (cf. Rm 14,1-3.15,7). Els creients, configurats amb Crist, se senten en ell «germans» del mateix Pare (cf. Rm 8,14-16; Ga 3,26.4,6). Aquest tresor de fraternitat els fa «practicar l'hospitalitat» (cf. Rm 12,13), que és filla primogènita de l'àgape (cf. 1Tm 3,2.5,10; Tt 1,8; Flm 1,7).

Així es realitza la promesa del Senyor: «Jo us acolliré. Jo us seré pare, i vosaltres em sereu fills i filles» (2Co 6,17-18). Si som conscients d'això, ¿com podem deixar d'atendre les persones que passen penúries o que es troben en condicions difícils, especialment entre els refugiats i els pròfugs? ¿Com podem deixar de sortir a l'encontre de les necessitats dels qui, de fet, són més febles i indefensos, marcats per precarietat i inseguretat, marginats, sovint exclosos de la societat? A ells cal prestar una atenció prioritària, perquè, parafrasejant un conegut text paulí, «Déu [...] ha escollit els qui el món té per ignorants, [...] els qui són febles als ulls del món [...]; els qui no són res per anul·lar els qui són alguna cosa. Així ningú no es pot gloriar davant de Déu» (1Co 1, 27-29).

Estimats germans i germanes, la Jornada mundial de l'emigrant i del refugiat, que se celebrarà el dia 18 de gener de 2009, ha de ser per a tots un estímul a viure en plenitud l'amor fraternal sense distincions de cap tipus i sense discriminacions, amb la convicció que el nostre proïsme és qualsevol persona que ens necessita i a qui podem ajudar (cf. Deus caritas est, 15). Que l'ensenyament i l'exemple de sant Pau, humil i gran Apòstol, i emigrant, evangelitzador de pobles i cultures, ens impulsi a comprendre que l'exercici de la caritat constitueix el cim i la síntesi de tota la vida cristiana. Com sabem bé, el manament de l'amor s'alimenta quan els deixebles de Crist participen units a la taula de l'eucaristia, que és, per excel·lència, el sagrament de la fraternitat i de l'amor. I, de la mateixa manera que Jesús al Cenacle va unir el manament nou de l'amor fraternal al do de l'eucaristia, així els seus «amics», seguint les petjades de Crist, que es va fer «servent» de la humanitat, i sostinguts per la seva gràcia, no poden menys que dedicar-se al servei recíproc, ajudant-se els uns als altres segons el que recomana sant Pau mateix: «Ajudeu-vos a portar les càrregues els uns als altres, i compliu

així la llei de Crist» (Ga 6,2). Només d'aquesta manera creix l'amor entre els creients i l'amor a tothom (cf. 1Te 3,12).

Estimats germans i germanes, no ens cansem de proclamar i testimoniar aquesta bona nova amb entusiasme, sense por i sense escatimar esforços. En l'amor està condensat tot el missatge evangèlic, i els autèntics deixebles de Crist es reconeixen pel seu amor mutu i per acollir a tothom. Que ens obtingui aquest do l'apòstol sant Pau i especialment Maria, Mare de l'acolliment i de l'amor. Alhora que invoco la protecció divina sobre tots els qui estan compromesos a ajudar els emigrants i, més en general, en el vast món de l'emigració, asseguro un record constant en la pregària per a cada un d'ells i imparteixo amb afecte a tots la benedicció apostòlica.

Castelgandolfo, 24 d'agost de 2008

Benedictus PP XVI

Quaresma 2009

Missatge del Sant Pare Benet XVI

**«Jesús dejunà quaranta dies i quaranta nits, i al final tenia fam»
(Mt 4, 2)**

¡Estimats germans i germanes!,

En començar la Quaresma, un temps que és un camí de preparació espiritual més intens, la litúrgia ens torna a proposar tres pràctiques penitencials —la pregària, el dejuni i l'almoina— a les quals la tradició bíblica cristiana dóna un gran valor, per a disposar-nos a celebrar millor la Pasqua i, d'aquesta manera, fer experiència del poder de Déu que, com escoltarem a la vetlla pasqual, «renta les culpes, fa innocents els caiguts, torna l'alegria als entristits, dissipa els odis, restableix la concòrdia, converteix les nacions» (Pregó pasqual). En el meu acostumat Missatge quaresmal, aquest any vull detenir-me a reflexionar especialment sobre el valor i el sentit del dejuni. En efecte, la Quaresma ens recorda els quaranta dies de dejuni que el Senyor va viure al desert abans de començar la seva missió pública. Llegim a l'evangeli: «Aleshores l'Esperit va conduir Jesús al desert perquè el diable el temptés. Jesús dejunà quaranta dies i quaranta nits, i al final tenia fam» (Mt 4,1-2). Com Moisès abans de rebre les taules de la Llei (cf. Ex 34,8),

o Elies abans de trobar el Senyor a la muntanya de l'Horeb (cf. 1Re 19,8), Jesús, pregant i dejunant, es va preparar per a la seva missió, l'inici de la qual va ser un dur enfrontament amb el temptador.

Podem preguntar-nos quin valor i quin sentit té per a nosaltres, els cristians, privar-nos de quelcom que en si mateix seria bo i útil per al nostre aliment. Les Sagrades Escripures i tota la tradició cristiana ensenyen que el dejuni és una gran ajuda per a evitar el pecat i tot el que hi indueix. Per això, en la història de la Salvació trobem en més d'una ocasió la invitació a jejunar. Ja a les primeres pàgines de la Sagrada Escripura el Senyor imposa a l'home que s'abstingui de menjar el fruit prohibit: «I li va donar aquest manament: "Pots menjar dels fruits de tots els arbres del jardí. Però no mengis del fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal, perquè el dia que en mengis, tingues per cert que moriràs» (Gn 2,16-17). Comentant l'ordre divina, sant Basili observa que «el dejuni ja existia al paradís», i que «la primera ordre en aquest sentit va ser donada a Adam». Per tant, conclou: «El "no has de menjar" és, doncs, la llei del dejuni i de l'abstinència» (cf. Sermo de jejunio: PG 31, 163, 98). Ja que el pecat i les seves conseqüències ens oprimeixen a tots, el dejuni se'ns ofereix com un mitjà per a recuperar l'amistat amb el Senyor. És el que va fer Esdras abans del seu viatge de tornada de l'exili a la Terra promesa, invitant el poble reunit a jejunar «per humiliar-nos» –va dir– «davant el nostre Déu» (8,21). El Totpoderós va escoltar la seva pregària i va assegurar el seu favor i la seva protecció. El mateix van fer els habitants de Nínive, que, sensibles a la crida de Jonàs al penediment, van proclamar, com a testimoniatge de la seva sinceritat, un dejuni dient: «Qui sap si Déu es repensarà, es calmarà el seu enuig i no morirem!» (3,9). També en aquesta ocasió Déu va veure les seves obres i els va perdonar.

En el Nou Testament Jesús indica la raó profunda del dejuni, estigmatitzant l'actitud dels fariseus, que observaven escrupolosament les prescripcions que imposava la llei, però el seu cor era lluny de Déu. El veritable dejuni, repeteix en una altra ocasió el Mestre diví, consisteix més aviat a complir la voluntat del Pare celestial, que «veu el que és amagat i t'ho recompensarà» (cf. Mt 6,18). Ell mateix ens dóna exemple en respondre a Satanàs, al final dels quaranta dies passats al desert, que «l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu» (Mt 4,4). El veritable dejuni, per tant, té com a finalitat menjar l'«aliment autèntic», que és fer la voluntat del Pare (cf. Jn 4,34). Si, per tant, Adam va desobeir l'ordre del Senyor de no menjar de l'arbre del coneixement del bé i del mal, amb el dejuni el creient vol sotmetre's humilment a Déu, confiant en la seva bondat i misericòrdia.

La pràctica del dejuni està molt present en la primera comunitat cristiana (cf. Ac 13,3; 14,23; 2Co 6,5). També els pares de l'Església parlen de la força del dejuni, capaç de frenar el pecat, reprimir els desitjos del «vell

Adam» i obrir en el cor del creient el camí cap a Déu. El dejuni és, a més, una pràctica recurrent i recomanada pels sants de totes les èpoques. Escriu sant Pere Crisòleg: «L'ànima de l'oració és el dejuni, i la vida del dejuni és la misericòrdia. [...] O sigui, que el qui prega cal que dejuni, i el qui dejuna cal que sigui misericordiós. El qui vulgui ser escoltat quan demana, que escolti ell també quan algú li prega alguna cosa; el qui no clou la seva oïda a la veu del suplicant s'obre per a ell mateix l'oïda de Déu» (Sermo 43: PL 52, 320, 332).

En els nostres dies, sembla que la pràctica del dejuni ha perdut una mica el seu valor espiritual i ha adquirit més aviat, en una cultura marcada per la recerca del benestar material, el valor d'una mesura terapèutica per a l'atenció del cos. Està clar que jejunar és bo per al benestar físic, però per als creients és, en primer lloc, una «teràpia» per a guarir tot el que els impedeix conformar-se a la voluntat de Déu. En la constitució apostòlica Pœnitementi de 1966, el servent de Déu Pau VI identificava la necessitat de situar el dejuni en el context de la crida de tot cristià a no «viure per a si mateix, sinó per a aquell que el va estimar i es va lliurar per ell, i a viure també per als germans» (cf. Cap. I). La Quaresma podria ser una bona ocasió per a reprendre les normes que hi ha en la citada Constitució apostòlica, valorant el significat autèntic i perenne d'aquesta antiga pràctica penitencial, que pot ajudar-nos a mortificar l'egoisme i a obrir el cor a l'amor de Déu i del proïsme, manament primer i summe de la nova llei i compendi de tot l'evangeli (cf. Mt 22,34-40).

La pràctica fidel del dejuni contribueix, a més, a donar unitat a la persona, cos i ànima, ajudant-la a evitar el pecat i a acréixer la intimitat amb el Senyor. Sant Agustí, que coneixia bé les seves inclinacions negatives i les definia com una «recargoladíssima i enredadíssima complicació de nusos» (Confessions, II, 10.18), en el seu tractat La utilitat del dejuni, escrivia: «Jo pateixo, és veritat, perquè ell em perdoni; jo em castigo perquè ell em socorri, perquè jo sigui agradable als seus ulls, per a assaborir la seva dolçor» (Sermo 400, 3, 3: PL 40, 708). Privar-se de l'aliment material que nodreix el cos facilita una disposició interior a escoltar Crist i a nodrir-se de la seva paraula de Salvació. Amb el dejuni i l'oració li permetem que vingui a sadollar la fam més pregonada que experimentem en l'íntim del nostre cor: la fam i la set de Déu.

Al mateix temps, el dejuni ens ajuda a prendre consciència de la situació en què viuen molts dels nostres germans. En la seva Primera carta sant Joan ens posa en guàrdia: «Si algú que posseeix béns en aquest món veu el seu germà que passa necessitat i li tanca les entranyes, com pot habitar dintre d'ell l'amor de Déu?» (3,17). Jejunar per voluntat pròpia ens ajuda a conrear l'estil del Bon Samarità, que s'inclina i socorre el germà que pateix

(cf. Enc. *Deus caritas est*, 15). En escollir lliurement privar-nos de quelcom per ajudar els altres, demostrem concretament que el proïsme que passa dificultats no ens és estrany. Precisament per a mantenir viva aquesta actitud d'acollença i d'atenció envers els germans, animo les parròquies i la resta de comunitats a intensificar durant la Quaresma la pràctica del dejuni personal i comunitari, tenint cura així mateix de l'escolta de la paraula de Déu, de l'oració i de l'almoina. Aquest va ser, des del principi, l'estil de la comunitat cristiana, on es feien col·lectes especials (cf. 2Co 8-9; Rm 15,25-27) i s'invitava els fidels a donar als pobres el que, gràcies al dejuni, s'havia recollit (cf. Didascalia Ap., V, 20,18). També avui cal redescobrir aquesta pràctica i promoure-la, especialment durant el temps litúrgic quaresmal.

El que he dit mostra amb gran claredat que el dejuni representa una pràctica ascètica important, una arma espiritual per a lluitar contra qualsevol possible afecció desordenada a nosaltres mateixos. Privar-nos per voluntat pròpia del plaer de l'aliment i d'altres béns materials, ajuda el deixeble de Crist a controlar els apetits de la naturalesa debilitada pel pecat original, els efectes negatius dels quals afecten tota la personalitat humana. Oportunament, un antic himne litúrgic quaresmal exhorta: «*Utamur ergo parcius, / verbis, cibis et potibus, / somno, iocis et arctius / perstemus in custòdia*» 'Utilitzem de manera més sòbria les paraules, els aliments i les begudes, el son i els jocs, i restem vigilants, amb més atenció.'

Estimats germans i germanes, ben mirat, el dejuni té com a finalitat última ajudar-nos a cadascun de nosaltres, com escrivia el servent de Déu el papa Joan Pau II, a fer el do total d'un mateix a Déu (cf. Enc. *Veritatis splendor*, 21). Per tant, que a cada família i comunitat cristiana es valori la Quaresma per a allunyar tot el que distreu l'esperit i per intensificar el que alimenta l'ànima i l'obre a l'amor de Déu i del proïsme. Penso, especialment, en un major interès per la pregària, en la lectio divina, en el sagrament de la reconciliació i en la participació activa en l'eucaristia, sobretot en la santa missa dominical. Amb aquesta disposició interior entrem en el clima penitencial de la Quaresma. Que ens hi acompanyi la beata Mare de Déu, *Causa nostræ lætitiæ*, i ens sostingui en l'esforç per alliberar el nostre cor de l'esclavatge del pecat, perquè es converteixi cada cop més en «tabernacle vivent de Déu». Amb aquest desig, assegurant les meves pregàries perquè cada creient i cada comunitat eclesial recorri un profitós itinerari quaresmal, us imparteixo de cor a tots la benedicció apostòlica.

Vaticà, 11 de desembre de 2008

Benedictus PP XVI

Remissió de l'excomunió dels quatre bisbes consagrats per l'arquebisbe Lefebvre

Carta del Sant Pare Benet XVI als bisbes de l'església catòlica

Estimats germans en el ministeri episcopal,

La remissió de l'excomunió als quatre bisbes consagrats l'any 1988 per l'arquebisbe Lefebvre sense ordre de la Santa Seu, ha suscitat per múltiples raons dins i fora de l'Església catòlica una discussió d'una vehemència tal com no s'havia vist des de fa molt de temps. Molts bisbes s'han mostrat perplexos davant un esdeveniment succeït inesperadament i difícil d'enquadrar positivament en les qüestions i tasques de l'Església d'avui. Malgrat que molts bisbes i fidels estaven disposats en principi a considerar favorablement la disposició del Papa a la reconciliació, s'hi contraposava, però, la qüestió de la conveniència d'aquest gest davant les veritables urgències d'una vida de fe en el nostre temps. Alguns grups, en canvi, acusaven obertament el Papa de voler tornar enrere, fins abans del Concili. Es va desencadenar una allau de protestes, l'amargor de les quals mostrava ferides que es remunten més enllà d'aquest moment. Per això em sento impulsat a adreçar-vos a vosaltres, estimats germans, una paraula aclaridora, per tal que ajudi a comprendre les intencions que m'han guiat en aquesta iniciativa, a mi i als organismes competents de la Santa Seu. Espero contribuir d'aquesta manera a la pau en l'Església.

Una contrarietat per a mi imprevisible va ser el fet que el cas Williamson se sobreposés a la remissió de l'excomunió. El gest discret de misericòrdia envers els quatre bisbes, ordenats vàlidament però no legítimament, va aparèixer de manera inesperada com una cosa totalment diferent: com la negació de la reconciliació entre cristians i jueus i, per tant, com la revocació del que en aquesta matèria el Concili havia aclarit pel camí de l'Església. Una invitació a la reconciliació amb un grup eclesial implicat en un procés de separació es va transformar així en tot al contrari: un aparent tornar enrere respecte a tots els passos de reconciliació entre els cristians i jueus que s'han anat fent a partir del Concili, passos compartits i promoguts des de l'inici com un objectiu del meu treball personal teològic. Que aquesta superposició de dos processos contraposats s'hagi produït i, durant un temps hagi enterbolit la pau entre cristians i jueus, així com també la pau dins de l'Església, és una cosa que només puc lamentar profundament. M'han dit que seguir amb atenció les notícies accessibles per Internet hauria possibilitat conèixer tempestivament el problema. D'aquest fet trec la lliçó que, en el futur, a la Santa Seu haurem de prestar més atenció a aquesta font

de notícies. M'ha entristit que també els catòlics, que en el fons haurien pogut saber millor com estan les coses, hagin pensat que m'havien de ferir amb una hostilitat disposada a l'atac. Justament per això dono gràcies als amics jueus que han ajudat a desfer ràpidament el malentès i a restablir l'atmosfera d'amistat i de confiança que, com en el temps del papa Joan Pau II, també hi ha hagut durant tot el període del meu Pontificat i, gràcies a Déu, continua havent-hi.

Un altre desencert, del qual em lamento sincerament, consisteix en el fet que l'abast i els límits de la iniciativa del 21 de gener de 2009 no s'hagin il·lustrat de manera prou clara en el moment de la seva publicació. L'excomunió afecta les persones, no les institucions. Una ordenació episcopal sense el manament pontifici significa el perill d'un cisma, perquè qüestiona la unitat del col·legi episcopal amb el Papa. Per això, l'Església ha de reaccionar amb la sanció més dura, l'excomunió, per tal de cridar les persones sancionades d'aquesta manera al penediment i a la tornada a la unitat. Per desgràcia, vint anys després de l'ordenació, aquest objectiu no s'ha assolit encara. La remissió de l'excomunió tendeix al mateix fi al qual serveix la sanció: convidar una vegada més els quatre bisbes al retorn. Aquest gest era possible després que els interessats reconeguessin en línia de principi el Papa i la seva potestat de pastor, malgrat les reserves sobre l'obediència a la seva autoritat doctrinal i a la del Concili. Amb això torno a la distinció entre persona i institució. La remissió de l'excomunió ha estat un procediment en l'àmbit de la disciplina eclesiàstica: les persones eren alliberades del pes de consciència provocat per la sanció eclesiàstica més greu. Cal distingir aquest àmbit disciplinar de l'àmbit doctrinal. El motiu pel qual la Fraternitat Sant Pius X no tingui una posició canònica en l'Església, no rau al cap i a la fi en raons disciplinars, sinó doctrinals. Fins que la Fraternitat no tingui una posició canònica en l'Església, tampoc els seus ministres no hi exerceixen ministeris legítims. Per tant, cal distingir entre el pla disciplinar, que concerneix les persones com a tals, i el pla doctrinal, en el qual entren en joc el ministeri i la institució. Per precisar-ho una vegada més: fins que les qüestions relatives a la doctrina no s'aclareixin, la Fraternitat no té cap estat canònic en l'Església, i els seus ministres, malgrat que hagin estat alliberats de la sanció eclesiàstica, no exerceixen legítimament cap ministeri en l'Església.

A la llum d'aquesta situació, tinc la intenció d'associar properament la Comissió Pontifícia Ecclesia Dei –institució competent des de 1988 per atendre aquestes comunitats i persones que, provinents de la Fraternitat Sant Pius X o d'agrupacions similars, volen tornar a la plena comunió amb el Papa– amb la Congregació per a la Doctrina de la Fe. Amb això queda clar que els problemes que s'han de tractar ara són de naturalesa essencialment doctrinal, i es refereixen sobretot a l'acceptació del concili Vaticà II

i del magisteri postconciliar dels Papes. Els organismes col·legials amb els quals la Congregació estudia les qüestions que es presenten (especialment l'habitual reunió dels cardenals els dimecres i la plenària anual o biennal) garanteixen la implicació dels prefectes de diverses congregacions romanes i dels representants de l'episcopat mundial en les decisions que s'hagin de prendre. L'autoritat magisterial de l'Església no pot quedar congelada en l'any 1962, això ha de quedar ben clar a la Fraternitat. Però a alguns dels qui es mostren com a grans defensors del Concili se'ls ha de recordar també que el Vaticà II comporta tota la història doctrinal de l'Església. Qui vol ser obedient al Concili, ha d'acceptar la fe professada en el decurs dels segles i no pot tallar les arrels gràcies a les quals viu l'arbre.

Espero, estimats germans, que amb això quedi clar el significat positiu, com també els límits, de la iniciativa del 21 de gener de 2009. Tanmateix, resta ara la qüestió: Era necessària aquesta iniciativa? Constituïa realment una prioritat? No hi ha coses molt més importants? Certament, hi ha coses més importants i urgents. Crec haver assenyalat les prioritats del meu Pontificat en els discursos que vaig pronunciar en els seus inicis. El que vaig dir aleshores continua sent de manera inalterable la meua línia directiva. La primera prioritat per al successor de Pere va ser fixada pel Senyor al cenacle de manera inequívoca: «Tu [...] confirma els teus germans» (Lc 22,32). Pere mateix va formular de manera nova aquesta prioritat en la seva primera Carta: «Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança» (1Pe 3,15). En el nostre temps, en què hi ha àmplies zones de la terra on la fe està en perill d'apagar-se com una flama que no troba ja el seu aliment, la prioritat que hi ha per damunt de totes és fer present Déu en aquest món i obrir als homes l'accés a Déu. No a un déu qualsevol, sinó al Déu que va parlar al Sinaï; al Déu el rostre del qual reconeixem en l'amor portat fins a l'extrem (cf. Jn 13,1), en Jesucrist crucificat i ressuscitat. L'autèntic problema en aquest moment actual de la història és que Déu desapareix de l'horitzó dels homes i, amb l'apagament de la llum que prové de Déu, la humanitat es veu afectada per la manca d'orientació, els efectes destructius de la qual es posen cada vegada més de manifest.

Conduir els homes cap a Déu, cap al Déu que parla en la Bíblia: aquesta és la prioritat suprema i fonamental de l'Església i del successor de Pere en aquest temps. D'això se'n deriva, com a conseqüència lògica, que hem de tenir molt present la unitat dels creients. En efecte, la seva discòrdia, la seva contraposició interna, posa en dubte la credibilitat del seu discurs sobre Déu. Per això, l'esforç amb vista al testimoni comú de fe dels cristians –a l'ecumenisme– s'inclou com a prioritat suprema. A això s'afegeix la necessitat que tots els qui creuen en Déu busquin plegats la pau, intentin apropar-se els uns als altres, per caminar junts, fins i tot en la diversitat de

la seva imatge de Déu, cap a la font de la Llum. En això consisteix el diàleg interreligiós. Qui anuncia Déu com a amor «fins a l'extrem» ha de donar testimoni de l'amor. Dedicar-se amb amor als que sofreixen, rebutjar l'odi i l'enemistat, és la dimensió social de la fe cristiana, de la qual vaig parlar en l'encíclica *Deus caritas est*.

Per tant, si el compromís laboriós per la fe, per l'esperança i per l'amor en el món és en aquests moments (i, de maneres diferents, sempre) l'autèntica prioritat per a l'Església, aleshores també formen part d'ella les reconciliacions petites i mitjanes. Que l'humil gest d'una mà estesa hagi donat lloc a un enrenou tan gran, convertint-se precisament així en el contrari d'una reconciliació, és un fet del qual hem de prendre nota. Però ara em pregunto: ¿Era i és realment una equivocació, també en aquest cas, sortir a l'encontre del germà que «té alguna cosa contra tu» (cf. Mt 5,23s) i buscar la reconciliació? La societat civil, ¿no hauria d'intentar també, potser, prevenir les radicalitzacions i reintegrar els seus eventuais partidaris —en la mesura que sigui possible— en les grans forces que plasmen la vida social, per tal d'evitar-ne la segregació amb totes les seves conseqüències? ¿Pot ser totalment desencertat comprometre's en la dissolució de les rigideses i restriccions, per donar lloc al que hi hagi de positiu i recuperable per al conjunt? Jo mateix he vist en els anys posteriors al 1988 com, mitjançant el retorn de comunitats separades anteriorment de Roma, ha canviat el seu clima interior; com el retorn a la gran i àmplia Església comuna ha fet superar posicions unilaterals i estovat rigideses, de manera que després han sorgit forces positives per al conjunt. ¿Pot deixar totalment indiferents una comunitat en la qual hi ha 491 sacerdots, 215 seminaristes, 6 seminaris, 88 escoles, 2 instituts universitaris, 117 germans, 164 germanes i milers de fidels? ¿Realment els hem de deixar anar amb tota tranquil·litat a la deriva lluny de l'Església? Penso per exemple en els 491 sacerdots. No podem conèixer la trama de les seves motivacions. Tanmateix, crec que no s'harien decidit pel sacerdoci si, al costat de diversos elements distorsionats i malalts, no hi hagués l'amor per Crist i la voluntat d'anunciar-lo, i amb ell, el Déu viu. ¿Podem simplement excloure'ls, com a representants d'un grup marginal radical, de la recerca de la reconciliació i de la unitat? Què serà d'ells després?

Certament, des de fa molt de temps, i després una vegada i una altra, en aquesta ocasió concreta hem escoltat per part de representants d'aquesta comunitat moltes coses fora de to: supèrbia i presumpció, obcecacions sobre unilateralismes, etc. Per amor a la veritat, he d'afegir que he rebut també una sèrie d'impressionants testimonis de gratitud, en què es percebia una obertura dels cors. ¿Potser la gran Església no s'ha permetre ser també generosa, essent conscient de l'envergadura que té, en la certesa de la promesa que li ha estat confiada? Com a bons educadors, ¿no hem

de ser capaços també de deixar de fixar-nos en algunes coses no bones i afanyar-nos a sortir a fora de les estretors? ¿Per ventura no hem d'admetre que també en l'àmbit eclesial hi ha hagut alguna sortida de to? A vegades fa la impressió que la nostra societat tingui necessitat d'un grup almenys amb el qual no tenir cap mena de tolerància; contra el qual es pugui arremetre tranquil·lament amb odi. I si algú intenta apropar-se-li –en aquest cas el Papa– també perd el dret a la tolerància i també pot ser tractat amb odi, sense temor ni reserves.

Estimats germans, per circumstàncies fortuïtes, en els dies en què em va venir a la ment escriure aquesta carta, vaig haver d'interpretar i comentar al Seminari romà el text de Gal 5,13-15. Vaig percebre amb sorpresa la immediatesa amb què aquestes frases ens parlen del moment actual: «Mireu que aquesta llibertat no sigui un pretext per a satisfer els desigs terrenals. Més aviat, per l'amor, feu-vos servents els uns dels altres. En efecte, tota la Llei troba la seva plenitud en un sol precepte: "Estima els altres com a tu mateix." Perquè, si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos.» Sempre vaig ser propens a considerar aquesta frase com una de les exageracions retòriques que sovint es troben en sant Pau. Sota certs aspectes pot ser també així. Però, malauradament, aquest «mossegar i devorar» és viu també avui en l'Església com a expressió d'una llibertat mal interpretada. ¿Sorprèn potser que tampoc nosaltres siguem millors que els cristians de Galàcia? ¿Que potser estem amenaçats per les mateixes temptacions, que ens calgui aprendre novament l'ús just de la llibertat, i que, una i altra vegada, hàgim d'aprendre la prioritat suprema: l'amor? El dia que vaig parlar d'aquest tema al Seminari Major, a Roma se celebrava la festa de la Mare de Déu de la Confiança. En efecte, Maria ens ensenya a confiar. Ella ens condueix al Fill, del qual tots nosaltres ens podem refiar. Ell ens guiarà, fins i tot en temps turbulents. Així, voldria donar les gràcies de cor als nombrosos bisbes que en aquests moments m'han donat proves commovedores de confiança i d'afecte i, sobretot, m'han assegurat les seves pregàries. Aquest agraïment també serveix per a tots els fidels que aquests últims temps m'han donat prova de fidelitat intacta al successor de sant Pere. Que el Senyor ens protegeixi a tots nosaltres i ens condueixi per la via de la pau. És un desig que em brolla espontani del cor al començament d'aquesta Quaresma, que és un temps litúrgic particularment favorable per a la purificació interior i que ens convida a tots a mirar amb esperança renovada l'horitzó lluminós de la Pasqua.

Amb una especial benedicció apostòlica, em confirmo

Vostre en el Senyor,

Benedictus PP XVI

Vaticà, 10 de març de 2009

Vida Diocesana

El Bisbe de Lleida visita el campament gitano

El primer contacte amb el col·lectiu gitano va ser el dia de Reis. Mons. Piris va tenir interès, com és lògic, de veure la cavalcada de Reis de la ciutat. Ho féu des de la casa parroquial del Carme. En acabar, baixà al local parroquial, on gairebé tots els infants del campament gitano estaven preparant la vinguda dels Mags per a ells.

Tots s'hi trobaren molt a gust. Foren ells mateixos que el convidaren a veure el seu campament. No calgué que li repetissin la invitació. Això era el dia 5 de gener.

En la primera oportunitat, que va estar el dissabte 10 de gener, i

acompanyat del rector del Carme, mossèn Joan Mora, es féu present al campament esmentat. Molt sensible a la precarietat en què viuen sobretot un bon nombre d'infants, al temps que els repartia el somriure, els prometé el seu ajut, a través de Càritas, que és la institució de l'Església, que, juntament amb les altres institucions locals, provincials i autonòmiques, està interessada en la solució d'aquests problemes.

Hi fou també present el pastor de l'Església Evangèlica, a la que pertanyen molts del col·lectiu gitano.

Concert de la coral "Santa Trinidad"

El diumenge 4 de gener a la 1 del migdia, la Coral "Santa Trinidad" de la parròquia de Sant Andreu al carrer Cavallers de

Lleida, composta per immigrants de la Guinea Equatorial que estan acollits en aquesta parròquia, va oferir un concert de Nades i can-

çons típiques del seu país on tenen el costum de celebrar les festes Nadalenques amb cants i anant de poblat en poblat cantant i anunciant el naixement del Salvador. També varen participar amb unes Nadales els nens de la Parròquia acompanyats de la seva catequista.

Les persones que hi van assistir van agrair la qualitat de la seva in-

terpretació amb forts aplaudiments que els components de la Coral van agrair amb molta gratitud.

Tots els diumenges de l'any es pot gaudir de les veus d'aquesta coral en la seva participació a la Missa de les 12 del migdia de l'esmentada parròquia de Sant Andreu al carrer Cavallers de Lleida.

Nou pas de les Carmelites missioneres del P. Palau

Les carmelites missioneres, filles del P. Palau, hem tingut una important trobada a Àvila. Objectiu? Donar nova empenta a la nostra vida y missió. Ho reclama el nou moment històric, en el qual ens trobem incardinades, així com les noves circumstàncies que ens envolten. Si l'escenari és nou, també ho ha de ser la manera de viure i de relacionar-nos: d'acollir, estimar, conviure, servir i acompanyar millor.

Totes hem treballat intensament, per dissenyar i concretar aquesta nova forma de viure la vocació de sempre. A Àvila hem perfilat i concretat més el projecte. Serà per als tres propers anys. Hem nomenat la germana que presidirà la seva posada en pràctica. També les que l'acompanyaran i col·laboraran, més directament. Dues d'elles són catalanes.

Hem participat 72 carmelites missioneres representants de vuit

països: Canadà, França, Anglaterra, Itàlia, Romania, Polònia, Portugal i Espanya.

La convivència i comunicació entre nosaltres, han estat molt importants. Hem gaudit i treballat molt, i bé. També hem viscut moments difícils. Tanmateix el millor han estat els gestos de generositat i llibertat de nombroses participants. Sempre s'han decantat, a favor del col·lectiu. Tot un al·licient per a la resta. Ens ha acompanyat i presidit les trobades la nostra superiora general, originària de Barcelona.

Significativa ha estat també la companyia de molta gent que ens aprecia i ens ha fet costat des de la pregària, el consell, la presència i l'interès per l'esdeveniment. Ells/elles ens han estimulat per fer les coses de la millor manera possible, inclòs per arriscar-nos ja a donar passos endavant, deixant enrere situacions i maneres de fer de sempre.

Un sentit agraïment a tots/tes els qui ens han fet costat. En primer lloc al bon Déu que ha regalat el carisma del P. Palau a l'església i a la

societat. També perquè ha suggerit, presidit i acompanyat aquest singular recorregut.

El Bisbe Piris visita els missioners lleidatans a Cali (Colòmbia)

Del dia 29 de gener al 8 de febrer, el Sr. Bisbe viatjà a Cali per fer una visita als quatre mossens lleidatans que són allí, des de fa molts anys, servint aquella diòcesi, més necessitada que la nostra.

La intenció del viatge la va manifestar Mons. Piris en la primera trobada que tingué amb els mossens, en arribar a Lleida. Si ha pogut tenir contacte amb els d'aquí –i ho ha fet pràcticament amb tots– el seu cor de “pare” el fa córrer a trobar-se amb els mossens lleidatans que treballen a Llatino Amèrica.

L'acompanyà Mossèn Josep Anton Jové, Vicari de Pastoral. Des de la pàgina web del Bisbat es va anar informant dels diversos moments d'aquest viatge que va estar molt ric i profitós per als dos bisbats, el de Cali i el de Lleida, i sobretot molt càlid per als nostres mossens d'allà.

Els mossens lleidatans de Cali

Els primers “missioners” d'ara fa 47 anys

Amb cara de joves... perquè ho eren. Mn. Sebastià Aldomà, amb 31 anys. Mn. Manuel Coll, amb 28. Mn. Ramon Abella, amb 29.

Una pàgina històrica de la revista “Esperanza” dóna fe d'aquell moment i de l'esperit de l'aventura. Era el dia 5 de març de 1961. Curiosament, aquests primers són encara tots tres a Cali, i en actiu.

La segona tongada cap a Cali

Les cartes que ens enviaven des de Colòmbia els primers que hi van marxar i la necessitat que l'Església de Cali tenia de sacerdots no ens deixaven tranquils. No havien passat encara dos anys que, altres tres mossens creuaven l'oceà, per trobar-se i treballar junts amb els seus companys de Cali.

Era el dia 3 de febrer de l'any 1963. Els protagonistes eren Mn. Ventura Pelegrí, amb 41 anys, Mn. Rufino Farràs, amb 34, i Mn. Antoni Jové, amb 33. També la revista del Seminari “Esperanza” se'n va fer ressò i va entreviua tots tres. Cal recordar l'esperit d'aquest nou equip, la nova terna en viatge a Cali.

També resulta curiós –en llenguatge cristià “providencial”– que tots tres han passat ja a la casa del Pare. Mn. Ventura moria a Lleida el 5 de desembre de 2006. Mn. Rufino Farràs l'havia precedit, morint també

a Lleida, l'any 1986. Mn. Antoni Jové moria a Cali el 31 de gener de 2007.

El tercer equip a Cali

Dos mossens jovenets, com es pot veure en la foto de "Esperanza". Era el 24 d'agost de 1964.

Havia passat només un any i mig de la marxa del segon equip. En aquesta ocasió, els "missioners" eren Mn. Amadeu Carrera, amb 28 anys, i Mn. Joaquín Guiralt, amb 27. Tots dos feia quatre anys que havien rebut l'ordenació sacerdotal. I marxaven a Cali.

Mn. Amadeu Carrera hi ha estat 34 anys, fins al 1995 en què tornà a Lleida, i és des d'aleshores rector de Corbins i Torrelameu.

Mossèn Joaquín Guiralt va exercí com a sacerdot a Cali 11 anys. El 1975 va secularitzar-se, i, rebuda la dispensa oportuna, contragué matrimoni a Cali mateix, tornant poc després al seu poble natal, vora Fraga.

Una altra tongada. Any 1965

Ja eren 8 els mossens lleidatans a Cali. L'Arquebisbe de Cali estava molt satisfet de l'ajuda rebuda de Lleida i ho manifestava tot sovint. Tot just feia un any del tercer equip. I altres tres mossens prenen el vaixell que els deixaria a Colòmbia. Era el 21 de setembre de 1965. Eren Sebastià Sala, amb 33 anys. Mn. Joan Boldú, també amb 33, i Mn. Joan Salvadó, amb 36.

Mn. Joan Boldú va estar a Cali durant 28 anys. L'any 1993 tornà

a Lleida i rebé com a primera destinació, les parròquies d'Albatàrrec i Montoliu.

Mn. Sebastià Sala va exercir com a sacerdot amb els seus companys fins al 1976; es va secularitzar i va contreure matrimoni a Cali. Va morir al gener de 1996.

Finalment, Mn. Joan Salvadó, ara fa pocs mesos, el dia 16 de setembre del 2008, moria a Cali, després d'haver servit aquell Arquebisbat durant 43 anys.

L'últim "missioner": Mn. Joan Miquel Martínez

Fou l'any 1991, el 8 de març. Amb 38 anys, sortia cap a Cali Joan Miquel, enviat per la diòcesi de Lleida per enfortir l'equip de lleidatans. A Cali segueix des de fa ja gairebé 18 anys.

Tornem a la visita de Mons. Joan Piris i Mn. Josep Anton Jové a Cali. Els reberen a l'aeroport els quatre mossens lleidatans. El dia 30 van tenir l'entrevista amb l'arquebisbe de Cali, Mons. Juan Francisco Sarasti, i amb el seu Bisbe Auxiliar, Mons. Alejandro Castaño. No oblidem que Cali té més de dos milions d'habitants.

El dissabte, 31, visitaren les tombes de Mn. Antoni Jové i Mn. Joan Salvadó, dos dels nostres mossens lleidatans que consagraren gairebé tota la seva vida al servei de Cali i van morir allí, el dia 31 de gener de 2007 (ara fa dos anys) Mn. Antoni Jové. Mn. Joan Salvadó morí el 16

de setembre del 2008. Per la nit del dissabte tingueren una celebració pel descans etern d'aquests dos mossens, i també per Mn. Rufino Farràs i Mn. Bonaventura Pelegrí, que estigueren a Cali uns quants anys, però van morir a les nostres terres de Lleida.

La gent estigué molt contenta i emocionada per l'eucaristia presidida per Mons. Piris a la parròquia on va ser rector Mn. Antoni Jové fins a la seva mort, avui fa dos anys.

El diumenge, 1 de febrer, celebraren l'Eucaristia a les 9 del matí a l'església de Sant Pau, que serveix Mn. Joan-Miquel; a les 11, a Santa Filomena, la parròquia de Mn. Ramon Abella, i a les 19 h. a la parròquia Niño Jesús de Praga, que serveix Mn. Manuel Coll. Un diumenge ben ple.

El dia de la Candelera, el Sr. Bisbe continuava fent contactes per poder entrevistar-se amb el Sr. Bisbe de la diòcesi de Santa Rosa de Osos, a fi de veure les possibilitats d'establir llaços més propers i fraterns amb aquesta diòcesi.

També el dilluns fou possible tenir unes hores més tranquiles amb els mossens de Lleida. La guarderia, que fa 25 anys començava a funcionar al barri Lleras Camargo, amb tota la il·lusió i empena de Mn. Sebastià Aldomà i la Gna. Santa de les Gnes. de St. Josep de Girona, va ser el lloc que, d'alguna manera, ajudava a reviure bona part del caminar de Lleida amb Cali.

De manera distesa i fraterna es podien anar fent els llaços dels preveres amb el pastor de la seva diòcesi d'origen. El bon temps, un migdia calorós i brillant, que feia recordar el juliol lleidatà, va acompanyar la conversa amigable entre tots els presents.

El dia 3 de febrer, dimarts, el Sr. Bisbe i el Vicari de Pastoral, acompanyats de Mn. Ramon Abella i Mn. Joan-Miquel, han fet camí fins a la seu d'una de les diòcesis més antigues de Colòmbia.

De Popayán, fa 99 anys, se'n despreguè la diòcesi de Cali. Que, si avui és arxidiòcesi, és perquè més endavant sorgiren noves diòcesis de la mateixa Cali: Palmira, Buga, Cartago i Buenaventura.

A pesar del poc temps disponible, pogueren fer-se un parell d'actes ben agradables a la vegada que eclesials:

– Per una banda, Mons. Piris es va entrevistar amb Mons. Iván Antonio Marín López, Arquebisbe de Popayán, al palau episcopal, situat a l'ombra de la Seu catedralícia.

– I a continuació, ambdós entraren a la Catedral, on pregaren donant gràcies per la labor evangelitzadora en aquestes terres, des de fa més de 500 anys, alhora que es demanava la benedicció divina per a la diòcesi de Lleida representada pel seu pastor. Es cloïen aquests moments sota l'empara de la Verge Assumpta, patrona titular de la Catedral.

Recordem que Popayán, l'any 1983, va sentir i sofrir el seu darrer terratrèmol.

La jornada del dimarts, dia 3, va cloure amb una visita al Seminari de Cali, on van veure les instal·lacions, van poder parlar amb els superiors sobre els estudis i formació especials que reben els seminaristes. Va ser una trobada important, com important per als Bisbats i per a l'Església sencera és el tema de la formació dels qui volen accedir al sacerdoci.

Entranyable va ser també l'última trobada del dia amb un dels bisbes auxiliars de Cali, Mons. Julio, que va agrair a Lleida, en la persona del bisbe Mons. Joan Piris, tot el que Lleida, durant gairebé 50 anys, ha fet per Cali. "Estamos en deuda con Lleida", deia Mons. Julio. "Lleida nos ha regalado 12 sacerdotes que han trabajado y algunos siguen trabajando muy bien en Cali. Es lógico, pues, que haya correspondencia por parte de Cali".

Sembla que estava disposat a que ara sigui Cali la diòcesi que pugui enviar alguns seminaristes o sacerdots a Lleida.

En aquest mateix sentit de promoure ajuda en el tema de vocacions, en els propers dies, Mons. Piris féu algunes altres trobades amb diversos bisbes de la regió.

Així com el bon català, quan pot, va a Montserrat, de manera semblant el bon "caleño" (habitant de Cali) i el bon "valluno" (habitant del Departamento del Valle), va a Buga.

Aquesta fou l'activitat central del Sr. Bisbe i el Sr. Vicari de Pastoral de Lleida, el dimecres, dia 4 de febrer, desplaçant-se o, més ben dit, fent camí de pelegrins a la Ciutat Senyora de Buga, situada a uns 120 kms. de Cali.

Barrejant-se entre la gent senzilla, que entrava i sortia de la Basílica del Milagroso, pujà com bon pelegrí al cambril on es venera la imatge del "Señor de los Milagros" o, com és anomenat habitualment, a visitar al "Milagroso".

Com uns de tants i des de fa segles, Mons. Joan Piris i Mn. Josep Anton Jové feren la seva pregària davant la imatge que una índia, un bon dia, es trobà flotant a les aigües del riu Guadalajara; ella, dies abans, s'havia després dels diners que amb suors i feina havia arreglat, per donar-los a qui portaven els soldats a la presó, a fi que el deixessin descansar i li donessin de beure.

Imatge que ella amb molta devoció va guardar a la seva cabana en una capsa que dies després es feia miques, doncs la imatge començava a créixer i, per tant, li faltava espai.

Més endavant, i com la gent que acudia era tanta, es va fer una petita ermita a les afores de la ciutat, que amb el pas dels temps, al segle passat, va enderrocar-se per fer l'actual basílica.

Davant d'aquesta imatge pregaren per l'Església Universal i per la diòcesi de Lleida i de Cali el Sr. Bisbe, amb tots els acompanyants.

Ressò: impressions del viatge a Cali

El Sr. bisbe Joan Piris, en les seves primeres declaracions en arribar al bisbat de Lleida, va dir que el primer que faria seria escoltar tothom. I així ho ha anat fent; només faltava escoltar el grup de sacerdots que exerceixen el seu ministeri des de fa moltíssims anys a la ciutat de Cali (Colòmbia).

Aquest va ser el primer objectiu del viatge: conèixer i escoltar personalment els seus sacerdots de Cali. La trobada era esperada per ambdues parts; la rebuda ha estat senzilla, propera i cordial. Durant aquests 10 dies de convivència, els sacerdots s'han entregat en cos i ànima per a que l'estada allí li fos super agradable, i de veritat, ho han aconseguit.

El Sr. bisbe ha conegut i vist "in situ" tot el treball realitzat al llarg d'aquest temps, gairebé 50 anys, pels seus sacerdots. Ha escoltat, en els diversos llocs que ha visitat, les veus dels feligresos que recorden i aprecien, amb entusiasme, tota la labor apostòlica i social realitzada pels sacerdots lleidatans.

El segon objectiu era contactar amb alguns bisbes, per veure la possibilitat que alguns sacerdots d'allí poguessin venir a ajudar-nos. Aquestes entrevistes van estar molt enriquidores.

Ha visitat el Sr. Arquebisbe de Medellín, Mons. Alberto Giraldo Jaramillo. El bisbe de Sonson-Rionegro, Mons. Ricardo Tobón Restrepo

i el bisbe de Santa Rosa de Osos, Mons. Jairo Jaramillo Monsalve. Totes tres diòcesis tenen abundància de preveres i de seminaristes teòlegs. També són conscients de la gran labor que l'OCSHA (Obra de Cooperació Sacerdotal Hispano Americana) va fer, cap a la dècada dels 60-70, per ajudar a llatinoamèrica, que aleshores necessitava sacerdots. Unànimement reconegueren el deute que tenen ara amb Espanya; i que tindran present la nostra sol·licitud.

Cal ressaltar les 3 entrevistes amb el Sr. Arquebisbe de Cali, Mons. Juan Francisco Sarasti Jaramillo i els seus dos bisbes auxiliars. El tracte cordial, senzill i molt proper. Ens van dir que eren molt conscients que "la diòcesi de Cali te un deute amb la diòcesi de Lleida per tot el treball que els sacerdots de Lleida han realitzat a la diòcesi de Cali" i que faran tot el possible per ajudar-nos en la part vocacional missionera.

Les entrevistes que tingueren amb l'Arquebisbe de Cali i el fet que el dissabte dia 7 de febrer volgués concelebrar amb el bisbe i sacerdots de Lleida, dóna fe d'aquesta voluntat de cooperació entre aquestes dues diòcesis que viuen de veritat el sentit de comunió eclesial.

Com a resum, podríem dir que els dos objectius s'han aconseguit. Coneixença i estimació entre els sacerdot de Cali i el Sr bisbe; i comunió i cooperació entre les dues diòcesis.

Cal que ens felicitem tots.

Trobada de Formació de la Delegació de Catequesi

El matí del dissabte 17 de gener, la parròquia de la Verge dels Pobres del Secà de Sant Pere va acollir la Trobada de Formació de la delegació de Catequesi, amb la participació de 70 catequistes.

S'inicià amb una pregària dirigida pel rector i vicari de Pastoral Mn. Josep Antoni Jové. Tot seguit es féu un assaig de cants, per continuar amb un intercanvi d'experiències catequètiques, que en paraules de la delegada de catequesi Roser Garcia: "fou molt enriquidora i interessant".

Entre les exposicions, cal esmentar entre altres, la "Missa del Pollet" que presenta Mn. Victor Martínez; el projecte catequètic de la Pau, de la catequista Trini Català o molt especialment l'experiència colpidora del matrimoni de catequistes que tenen cura de la catequesi especial a la parròquia de Sant Ignasi de Loiola.

La propera convocatòria de la delegació serà el dissabte 7 de març, amb el recés per a catequistes que tindrà lloc a la parròquia de Sant Ignasi.

Jornada de les migracions

Sota el lema "En temps de crisi, comunitats frateres", el diumenge 18 de gener ha tingut lloc la Jornada de les Migracions al col·legi Maristes Montserrat de Lleida. La trobada ha tingut dues parts. En primer lloc, la celebració de l'eucaristia presidida pel senyor Bisbe Joan Piris i concelebrada per Mn. Joan Mora, Director del Secretariat de Pastoral de migracions, i el Padre Adrian Burca, sacerdot romanès. Tot seguit un festival folklòric, presentat per Wilson Castro, i que ha comptat amb la participació de col·lectius de diferents nacions i de totes les edats, amb molts joves i infants. Tots han delectat al nom-

brós públic multicultural que omplia la Sala d'Actes de gom a gom, amb danses típiques dels països sudamericans i africans, i balls moderns com el Hip Hop i Rap. A més, el Sr. Beto "el Gavilán" ens ha fet vibrar amb mariachis i aires típics mexicans. Al festival també s'hi ha fet present el Padre Daniel Simon, sacerdot ortodox, i Mn. Josep Anton Jové, vicari de pastoral.

A l'acabar hi ha hagut un aperitiu a base de degustacions d'aliments de diferents països. La celebració ha acabat entonant "Adiós con el corazón" i amb un sentiment més intens de fraternitat entre totes les comunitats que s'hi han aplegat.

Jornada sacerdotal en el dia del martiri de sant Fructuós, Auguri i Eulogi

Era el 21 de gener de l'any 259, ara fa 1750 anys, a l'amfiteatre de la Imperial Tarraco, el bisbe sant Fructuós i els seus diaques, Auguri i Eulogi, varen ser martiritzats, tirant-los al foc, en temps dels emperadors Valerià i Gal·liè.

Doncs bé; el mateix dia del martiri, però de l'any 2009, a Tarragona, en un marc incomparable, hem tingut una jornada sacerdotal, celebrant l'Eucaristia en el mateix lloc del martiri.

La diada va reunir uns 400 mossens, presidits pels bisbes titulars de les diòcesis catalanes i Mons. Carles Soler, bisbe emèrit de Girona. Hi han assistit a més uns 600 fidels especialment de Tarragona. Presidí l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol.

L'Eucaristia ha estat l'acte central de la jornada. Després de la lectura de l'Evangeli, es va fer la lectura de l'acta del martiri, escrita per un soldat romà que presencià el judici i la mort. Curiosament és la primera acta que es conserva dels martiris a la península ibèrica. Fou un moment emocionant.

La coral de la catedral de Tarragona, dirigida per Mn. Miquel Barbarà, acompanyà i reforçà el cant de tot el poble.

En acabar la celebració, el mateix Miquel Barbarà, com a

Vicari General de l'Arquebisbat de Tarragona, llegí fragments del missatge que en aquesta ocasió han adreçat els bisbes de Catalunya a tots els seus fidels.

Acabat l'acte, tots els mossens, diaques i seminaristes es dirigiren a la catedral, on vam rebre una breu i acurada explicació de l'espai que ocupa la catedral i de la seva evolució a través dels segles, en el marc de la importància que tingué sempre Tarraco com a principal colònia de l'Imperi Romà. La xerrada ens la va fer Andreu Muñoz, Director del Museu Bíblic de Tarragona.

Un dinar de germanor al Col·legi de les Teresianes de Tarragona, que gentilmente ens oferiren el menjador, i servit per un estol de voluntàries, que han estat l'ànima de l'Any Jubilar de sant Fructuós, ens brindà l'ocasió d'estreñer els llaços d'amistat entre tots nosaltres.

Com a final del dia, els guies ens acompanyaren a visitar diversos museus i conjunts arqueològics de la ciutat.

25 mossens del bisbat de Lleida, acompanyats pel bisbe, Mons. Joan Piris, vam participar en aquesta jornada. I volem, des d'aquí, agrair a l'Arquebisbat de Tarragona, l'acolliment cordial de què vam ser objecte.

Estada a Lleida de les relíquies dels pares de sta. Teresina

A 2/4 de 6 de la tarda del dissabte 17 de gener, van arribar a Lleida les relíquies dels pares de santa Teresina de l'Infant Jesús, Lluís Martin i Cèlia Guerin, beatificats el 19 d'octubre de 2008 a la basílica de Lisieux.

La petita urna, que conté com a relíquia els braços drets dels dos beats, va viatjar al santuari de la seva filla Santa Teresina de l'Infant Jesús de Lleida, procedents d'Itàlia. Les relíquies van ser rebudes a la plaça del santuari de Santa Teresina pel bisbe de Lleida Joan Piris, acompanyat pel prior P. Josep Castellà i la comunitat de pares carmelites i nombrosos fidels que esperaven la seva arribada. Conduïdes en processó fins a l'interior del temple, l'urna va ser dipositada en el presbiteri davant l'altar, gairebé als peus de la imatge de la seva filla santa Teresina, mentre es cantaven les lletanies dels sants. Una breu acció litúrgica, donà pas a la primera veneració pública de les relíquies.

Eucaristia a la catedral de Lleida

El diumenge 18 de gener, les relíquies van romandre al santuari de Santa Teresina, on foren venerades durant tot el matí. A la tarda es traslladaren a la Catedral, per rebre l'homenatge diocesà, amb una Eucaristia presidida pel Sr. bisbe i celebrada pel provincial dels carmelites de Catalunya P. Agustí Borrell; el prior dels carmelites de Lleida, P. Josep Castellà i tota la comunitat, el degà del capítol catedral i capitulars i altres preveres diocesans.

En la seva homilia Mons. Joan Piris afirmà, en referència als pares de Santa Teresina, que la seva beatificació vol dir que l'església reconeix que van arribar a la perfecció en la seva vida: "...per al cristià, el matrimoni i la família és un projecte de Déu, però també un projecte social. La lliçó que aquests dos esposos i pares han donat al món, és que és possible estimar a l'estil de Jesús, sense reserves, amb un amor fidel i fecund".

Al dia següent el reliquiari sortí de Lleida per anar fins al monestir de les religioses carmelites descalces de Vic, on foren venerades per molts vigatans.

El dimarts al matí, de nou en el santuari de Santa Teresina, tingué lloc una trobada de religioses carmelites contemplatives d'arreu de Catalunya. Davant les relíquies dels pares d'una santa que fou també religiosa, és féu una acció de gràcies pels pares de tots els religiosos, que han estat els primers transmissors de la fe al seus fills i filles, ara consagrats a Déu.

El dimecres 21 de gener, l'urna reliquiari fou traslladada a la residència Juana Jugan de les Germanetes dels Pobres i per la tarda i ja de retorn al santuari lleidatà, les relíquies foren rebudes i venerades a la gent gran que s'aplegaren en el santuari de Santa Teresina, convocats pel moviment cristià de gent gran "Vida Creixent". El consiliari Mn. Daniel Turmo va presidir l'Eucaristia.

El dijous fou la jornada de comiat de les relíquies. S'inicià amb la celebració de l'Eucaristia i tot seguit foren acomiadades a la porta del santuari, per iniciar viatge fins a Burgos, on les aguardava el carmelita postulator de la Causa el P. Siméon de la Sagrada Família, malalt a l'infermeria del monestir carmelità d'aquesta ciutat i que no va poder participar en la beatificació. Des d'aquesta ciutat, les relíquies seran retornades al santuari de Lisieux.

Abans de deixar Lleida, és feu lliurament al santuari de Santa Teresina d'un reliquiari realitzat a Verona, amb uns bocinets de relíquies dels dos beats, còpia exacte del que li fou lliurat al papa Benet XVI.

Amb ocasió d'aquest esdeveniment, els carmelites de Lleida han anunciat que la nova capella del Santíssim i de la Reconciliació, que és troba en construcció en el santuari de Santa Teresina, serà dedicada als beats Lluís Martin i Cèlia Guérin.

Paral·lelament a les celebracions religioses en honor de les relíquies, la sala d'actes del santuari va acollir dues taules rodones, molt concorregudes i organitzades conjuntament pel santuari-parròquia i la delegació de Família i Vida. Tot plegat sota el lema d'aquestes jornades "La seva presència és llum per a la família cristiana d'avui".

Festa de la conversió de sant Pau, a la Mariola

El diumenge dia 25 de gener, festa de la conversió de sant Pau, es va celebrar la cloenda de la setmana d'oracions per la Unitat dels Cristians en una solemne celebració a la parròquia de Sant Pau de la Mariola, va presidir l'Eucaristia el bisbe de la Diòcesi Monsenyor Piris, que va concelebrar amb 8 sacerdots de la diòcesi. En el decurs de la celebració va tenir lloc el ritus d'admissió als sagraments de la iniciació cristiana de 7 persones adultes de diferents nacionalitats.

El més significatiu és que tres dels nous catecúmens són de nacionalitat nigeriana, tres de Costa de Marfil i una noia de nacionalitat hongaresa.

Els feligresos van omplir el temple essent una cerimònia molt emotiva i participada. Al final de la celebració es va poder venerar la imatge de sant Pau i es rebia en el sí de la nostra Església a 7 germans més.

Setmana de pregària per la Unitat dels cristians

Hem acabat la Setmana Ecumènica que, com cada any, se celebra del 18 –antiga festa de la Càtedra de sant Pere a Antioquia– al 25 la conversió de sant Pau. Ha estat una setmana en què hem pogut celebrar actes en les diferents esglésies tant protestants com catòliques:

El dijous dia 22 ens aplegàvem a l'Església Evangèlica de la Bíblia oberta al barri de la Bordeta on el pastor Ferran Jové va preparar una cerimònia molt íntima i viscuda tant per les seves paraules com pels cants que ens oferien. Allí van venir també, un grup de catòlics juntament amb els mossens, i el mossèn ortodox. Des d'aquí els hi donem gràcies per la seva acollida.

El divendres dia 23 va ser la parròquia del Carme qui organitzava una pregària ecumènica que, juntament amb el pares Joan i Adrià (romanès), hi havia també el pare Daniel (ortodox), i els pastors de les esglésies de Filadelfia, Bíblia oberta i evangèlica nigeriana. Cal ressaltar les pregàries molt sentides que van fer els participants de tots els grups presents, així com el breu comiat de cada u dels caps presents.

Dissabte dia 24 es va celebrar a la Catedral una pregària ecumènica en la que per primera vegada hi assistien, juntament amb el Sr. bisbe i els dos sacerdots de la delegació,

els pastors de les diferents esglésies evangèliques i adventistes més consolidades a Lleida. Entre pregàries, cants per part dels cors de l'església cristiana adventista, i proclamació de la Paraula, vam dedicar una estona a pregar Déu per la tan desitjada unió dels cristians. El petit Cor de la Catedral de Lleida, va fer la cloenda cantant el Salm 19 "Il chei immensi".

Va ser el diumenge 25 que vam finalitzar els actes ecumènics amb l'eucaristia a l'església de sant Pau de la Mariola. Allí ens vam aplegar per participar vivament en una cerimònia molt viscuda en la que cinc nigerians, un de Costa d'Ivori i una hongaresa, van demanar de l'església catòlica el ser admesos com a catecúmens per preparar-se per l'admissió dels sacraments de la iniciació: baptisme, confirmació i eucaristia. La coral de la parròquia ens va delectar amb les seves cançons, i el Sr. bisbe que presidia l'acte va donar les gràcies per l'acolliment i el bon fer del rector i parroquians.

No voldríem deixar d'esmentar el seguit de conferències de diàleg ecumènic entre les diferents religions que es fan els dimarts a la parròquia del Carme sumant-se així als actes ecumènics d'aquest mes de gener i febrer. Gràcies pel vostre treball per la unitat.

Càritas presenta el seu Model d'Acció Social

El dijous, 29 de gener, Càritas va presentar el seu Model d'Acció Social, fruit de l'Assemblea del desembre 2007. Varen participar Ramon Baró, director de Càritas; Mari Carmen Sandiumenge, exdirectora de l'entitat; Manolo Díaz, gerent del Programa Troballes; i el Germà Benet Arbués, delegat.

El Model d'Acció Social és un document on es marca la identitat de Càritas Lleida, l'evangeli i la doctrina social de l'Església són el seus dos pulmons i la seva font. Totes les

persones vinculades a Càritas hem de tenir les mans i el cor del bon samarità.

Mari Carme Sandiumenge va destacar la necessitat de la conjunció de voluntaris i contractats entorn aquest model. Manolo Díaz va subratllar que és molt important l'ensenyar a pescar, facilitar els mitjans cap a l'autonomia i la dignitat humana.

Càritas ha de ser el rostre social de l'Església.

Mural de la Presentació de l'església del Carme

Com anticipació de la celebració de la Candelera, el diumenge dia 1 de febrer han tingut lloc a l'església del Carme els actes celebratius del cinquantenari del temple "la parròquia amb els nous batejats" i "la parròquia amb la gent gran", a fi de reforçar el seu caràcter festiu. El motiu ha estat la solemne benedicció de la pintura mural de la Presentació de Jesús al temple, de Carme Benet i, també, de la col·lecció de medalles marianes,

donació dels germans Torres Graell, en compliment de la voluntat expressada per la seva mare Na Mª Dolors Graell, abans de morir.

A les sis de la tarda s'ha fet la Presentació a la Mare de Déu dels nens batejats durant l'any. Tot seguit s'ha celebrat l'Eucaristia a la que hi ha assistit gent gran de la parròquia i la junta de Vida Creixent. També un grup de joves de la parròquia ha escenificat la Presentació de Jesús al temple.

2009, Any de pregària per la VIDA

Aproposta de la Subcomissió Episcopal per la Família i Defensa de la Vida, i amb el vist i plau del Comitè Executiu de la Conferència Episcopal Espanyola (27-01-09), es proposa que

aquest any 2009 sigui un any de pregària per la vida, el qual estarà emmarcat en el lema Beneït sigui el fruit del teu ventre. Es pretén que, com diu l'Evangelium Vitae, en cada comunitat cristiana, amb iniciatives

extraordinàries i amb l'oració habitual, s'elevi una súplica apassionada a Déu, Creador i amant de la vida. Per aconseguir-lo, i mirant de facilitar la pregària personal i comunitària la Subcomissió ha preparat uns materials (cartell, rosari, pregàries per la vida, precis per l'adoració davant el Santíssim, oracions per la celebració de l'eucaristia i la litúrgia de les hores,...) que podeu trobar a la pàgina <http://www.conferencia-episcopal.es>

Des de la Delegació Diocesana de Família i Vida de Lleida us animem a unir-vos a aquesta iniciativa, tant a nivell personal com transmetent-lo a la vostra comunitat i pregant des d'ella, per tal que, així, es pugui defensar la integritat de la vida humana en la seva totalitat i extensió, des dels no nats fins els malalts i aquells que són ancians.

Així mateix us encoratgem a participar i celebrar el Dia de la Vida (25 de març, dia de l'Encarnació).

Campanya de Mans Unides

Cada primer divendres de febrer, Mans Unides celebra a tota Espanya el Dia del Dejuni Voluntari, invitant així a tothom a solidaritzar-se amb aquells que, per manca d'aliments, es veuen obligats a dejunar diàriament.

Amb aquest motiu moltes parròquies i grups celebren l'anomenat "Sopar de la Fam", per recollir diners que ajudin a finançar els projectes que Mans Unides porta a terme. La Delegació de Mans Unides ho ha celebrat el dissabte 7 de febrer, a la parròquia Sant Agustí del barri de la Bordeta, de Lleida, juntament amb les altres parròquies que formen l'arxiprestat «Perifèria».

L'acte començà amb una Eucaristia presidida pel rector de la parròquia, el P. Joan Valls i concelebrada per altres preveres de l'arxiprestat. Hi van participar la presidenta de

Mans Unides a Lleida, Pilar Menéndez, amb un grup de voluntàries de la Delegació, així con un bon nombre de feligresos de totes les 5 parròquies de l'arxiprestat.

En la seva homilia, el P. Joan Valls va valorar el treball de sensibilització i acció directa de Mans Unides al llarg de 50 anys. Va recordar l'opció preferencial de Jesús pels pobres, i com els cristians són invitats a fer el mateix que Jesús, lluitar contra el mal i contra les causes que el provoquen. El lema que proposa la campanya d'enguany és prou expressiu "Combatre la fam, projecte de tots".

En acabar l'homilia, la presidenta de Mans Unides va llegir el Manifest contra la fam al món, y va presentar el projecte que enguany vol finançar la Delegació de Lleida: Construcció d'aules per a escoles

d'ensenyança secundària a Madurai (Índia), per valor de 107.926 €.

Després de la missa tingué lloc, als locals parroquials, la tradicional llesca de pa amb oli i la poma, on van participar unes 90 persones.

Dintre dels actes de la campanya, el diumenge 15 de febrer, la catedral de Lleida va acollir l'Eucaristia commemorativa dels 50 anys de

"Mans Unides", presidida pel bisbe Joan Piris i concelebrada pel degà i capitulars. Amb aquesta celebració, a la que van assistir la presidenta de Mans Unides Pilar Menéndez i l'equip de col·laboradors d'aquesta entitat solidària de l'Església, s'obriren els actes commemoratius d'aniversari, entre els quals destaca el pelegrinatge a Montserrat de totes les "Mans Unides" de Catalunya.

Certamen literari de l'Acadèmia Mariana

La Junta de l'Acadèmia Mariana de Lleida ha fet públic que el Certamen Literari d'enguany estarà dedicat a l'advocació mariana "Mater Salvatoris", nom i patrona de la xarxa de Col·legis de la Companyia del Salvador, que està estesa per Catalunya, Espanya, Amèrica del sud i Amèrica del Nord.

A Lleida, la fundadora, Madre Maria Fèlix, començà amb l'Acadèmia Nova al proclamar-se la II República Espanyola, el 14 d'abril de 1931. el Col·legi "Mater Salvatoris" de Lleida va ser inaugurat l'any 1948.

Assemblea per als delegats diocesans dels MCS

Els dies 16 i 17 de febrer, a Madrid, va tenir lloc una assemblea que reunia tots els delegats de mitjans de comunicació social de les diòcesis arreu de l'Estat espanyol. L'organitzava, com cada any, l'adient comissió de la Conferència episcopal espanyola, i tractava el tema "Infoètica: l'ètica en la informació".

Professors i experts aportaren el seu saber i experiència en aquest camp de l'ètica en la informació. Professionals i periodistes intercanvi-

aren en dues taules rodones llurs idees, crítiques i qüestions a la pràctica actual. La idea dominant subratllava una forta i preocupant crisi ètica en el món mediàtic, i recalcaven el poc interès per la veritat, que no es considera ja una exigència per el públic. Segons ells, el periodisme ha perdut credibilitat, perquè no hi ha una recerca diligent de la veritat, no fa ús de la verificació dels fets i no ofereix a la societat una possibilitat de debat. L'ètica no forma ja part de l'agenda dels editors, dels directors

i de les redaccions. La temptació a afavorir l'espectacle i l'entreteniment és irresistible i es veu, doncs, la proliferació del oci. Per la qual cosa, la llibertat d'avui dia protegeix la mala pràctica periodística.

Es van tractar aspectes ètics relacionats amb el camp jurídic, i com posar límits a la informació, és a dir, quan en els mitjans no es respecten l'honor i la intimitat de la persona humana, quan s'ofèn gratuïtament sentiments religiosos o es discrimina per raons de sexe, raça, religió, ideologia política, creences, o quan no es protegeix els menors, l'ordre públic o la seguretat d'un poble o nació. En tots aquests aspectes, els límits no semblen pas clars, tot i que el Codi Penal espanyol preveu penes en diversos articles.

Tanmateix, el mitjans de comunicació existeixen i són ben presents en la nostra realitat social. Cal, doncs, mirar-los amb ulls que cerquen un futur millor, a la mesura de la dignitat humana. Les noves tècniques de comunicació mostren que els reptes són importants i la

tasca per fer és copiosa. En aquest sentit, l'aportació del P. Federico Lombardi, Director de la Sala de Premsa de la Santa Seu, de Radio Vaticà i del Centre Televisiu Vaticà, fou molt substancial.

En la seva conferència afirmà que l'Església és, per essència, comunicant, i els anunciadors de l'Evangeli han utilitzat sempre els mitjans a la seva disposició per anunciar la Bona Nova, el missatge de la fe. Els instruments de comunicació han estat sempre admirats per l'Església, per la qual cosa el Magisteri eclesial ha dedicat intervencions i documents, fins al punt que es pot parlar d'una doctrina de l'Església sobre el mitjans de comunicació social. També digué que els temps actuals són dinàmics i obren a l'Església moltes possibilitats. Caldrà, doncs, viure'ls amb serenitat i entusiasme. És cert que hi ha grans poders informatius davant dels quals ens sentim petits i pobres. Tanmateix, hem de ser persones de confiança, car l'Esperit obra en la història humana.

Trobada de formació Catequistes, arxiprestat de Gardeny

El 18 de febrer, i després de molts ajornaments, va tenir lloc una trobada de formació dels catequistes de l'Arxiprestat de Gardeny, de 19,30 a 21,30 h, a la parròquia de St. Ignasi de Loiola de Lleida. Ens van reunir uns quaranta catequistes de totes les parròquies i col·legis que hi formen part.

La trobada va estar conduïda pel pare Joan Suñol, i ens va fer reflexionar sobre els reptes de la catequesi d'avui, quins són els ítems o circumstàncies que ens trobem tant per part dels infants com a persones i com a catequistes, com de la societat que ens envolta, ja que tot influeix en el moment de donar

una formació catequètica als nostres infants.

Després de la visualització de l'experiència de tres catequistes (un jove, un altre de més temps i per últim una persona amb molts anys d'experiència) es van fer grups on es va parlar de l'experiència de cada un de nosaltres, que ens anima, estimula a anar endavant, la nostra acció catequètica com un gran servei de fem a l'Església...

Per últim vam tornar a reflexionar sobre la nostra solidesa interna com a catequistes, la nostra vida espiritual i de formació ens pot ajudar a anant assumint la catequesi evangelitzadora que duïen a terme i que topa amb els ítems del nostre temps.

En aquesta trobada a part dels catequistes també estaven presents l'arxiprest i la delegada de catequesi.

Assemblea anual Grups d'Oració i Amistat de Lleida

El dissabte 21 de Febrer es va celebrar la Trobada Anual dels G.O.A. de Lleida, presidida pel Sr. Bisbe Joan Piris.

Es va iniciar amb el rés de Laudes i meditació a càrrec de Mossèn Jaume Pedrós sobre sant Pau. En el Paranimf de l'Acadèmia Mariana va tenir lloc l'assemblea anual on es va presentar el Lema del Present curs

“Paraula de Déu, Camí d'oració i Vida”. i una projecció de la vida de sant Pau. Després d'unes paraules del Consiliari Mossèn Mateu Freixes, va cloure l'acte el Sr. Bisbe. A continuació celebració Eucarística concelebrada amb els sacerdots dels grups. Per acabar i fomentant l'amistat ens reuniren en un àpat acompanyats pel Sr. Bisbe.

Rosari de torxes de l'Hospitalitat de Lourdes

Centenars de fidels van Complir de llum les naus de la catedral de Lleida el vespre del passat diumenge, en el ja tradicional Rosari de Torxes, organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.

Tots els assistents portaven els tradicionals fanals de paper que l'Hospitalitat havia portat a Lleida des de Lourdes i amb ells van anar

acompanyant la imatge de la Verge de Lourdes, mentre es resaven els misteris del Rosari.

La imatge de la Mare de Déu, guarnida de flors era portada per quatre joves col·laboradors de l'Hospitalitat, que s'anaven alternant amb les voluntàries i “brancadiers”.

El rosari fou presidit pel bisbe de Lleida Joan Piris, acompanyat pels capitulars de la Catedral i altres

preveres, entre ells el consiliari de l'Hospitalitat Mn. Àngel Escales.

Finalitzat el Rosari tingué lloc la celebració de l'Eucaristia, que tingué com a pròleg una intervenció de la delegada de Pastoral de la Salut, la pediatra Montserrat Esquerda, que significà la celebració de la jornada del malalt.

El bisbe Piris en la seva homilia es referí a les meravelles de Déu, entre les quals se'n fa ressò l'escriptura: "una d'elles és la misericòrdia i el perdó de Déu", digué el Sr. Bisbe, referint-se als "pobres i els malalts com

els preferits del Senyor". El bisbe tingué alhora paraules d'agraïment envers l'hospitalitat de Lourdes per l'oportunitat de celebrar la fe i reflexionar, amb veu alta i públicament, també en comunió diocesana i amb una més que notable assistència: "una oportunitat que cal agrair", digué.

Al finalitzar la celebració el president de l'Hospitalitat Ramon Mª Reig va anunciar les dates del XXI pelegrinatge diocesà a Lourdes, que presidit pel bisbe Joan Piris tindrà lloc enguany els dies 26, 27, 28 i 29 de juny.

Un traspàs cordial i amb esperit de servei a l'Església

D'acord amb la voluntat del Sr. Bisbe, Monsenyor Joan Piris, els laics també poden contribuir a la realització de tasques i serveis en el si de la Diòcesi de Lleida. Això no és cap novetat, però en el camp del Patrimoni Artístic i Cultural s'ha produït un emotiu relleu entre un mestre molt estimat, Mn. Jesús Tarragona Muray, actual Director Honorari del Departament de Patrimoni Artístic i Cultural de la

Diòcesi de Lleida i un deixeble seu molt agraït, el Dr. Ximo Company, Catedràtic d'Història de l'Art de la UdL, actual Director de l'esmentat departament. La col·laboració entre tots dos continuarà sent molt estreta i l'intercanvi de magisteris i coneixements en el terreny artístic i cultural continuarà sent molt fecund, i formatiu, entre tots dos responsables. Un benefici que s'estén a tot el Bisbat de Lleida.

Dimecres de Cendra

Amb el Dimecres de Cendra, hem començat el camí quaresmal, que, al llarg de set setmanes, ens portarà a la Pasqua de Resurrecció.

A totes les parròquies, de ciutat i pobles, s'ha celebrat la imposició de la Cendra en el marc de l'Eucaristia del dia. El poble cristià valora molt aquesta cerimònia, que ens fa

conscients de la nostra petitesa –som pols–, i fins i tot de les nostres debilitats –som pecadors–, però que, al mateix temps, posa de relleu l'obra de Déu en nosaltres, la redempció que Jesucrist ens ha merescut amb la seva mort i resurrecció.

Portem aquí tres flashos d'aquesta celebració. El Bisbe Piris, a la catedral, presidí l'Eucaristia, a les 19:30 hores. Abans, es va fer el Viacrucis, amb el Crist de Sant Llorenç portat pel grup de "Portants" de la mateixa parròquia. En l'homilia, glossant especialment l'evangelí del dia, el Sr. Bisbe destacà que els signes de la quaresma (almoïna, dejuni i pregària) cal que siguin no només uns signes externs, sinó plens de sentit i sinceritat; per això ens deia que cal preguntar-nos sempre per què, per a qui, i com els fem.

La Delegació de pastoral universitària i la Unitat pastoral de Cappont han iniciat junts el mateix camí cap a la Pasqua en l'església de Santa Teresa Jornet.

Darrere les cendres hi havia una planta amb flors i, a pocs metres, el ja gastat i cansat ciri pasqual de l'any passat. Les cendres són

l'adob que fa germinar plantes i flors. La cendra quaresmal ens duu a la vida de Pasqua... per dir novament que Crist il·lumina la nostra vida humana.

Hem comprés que l'humà no pot créixer quan centra la vida en l'espectacle, el glamour, el protagonisme. La interioritat és donar pas al misteri de cadascú, signe del Misteri diví. Per aquí anava l'evangelí que tots hem escoltat. "El teu Pare, que veu tot el que és secret (interioritat -misteri)...". I tot esdevé Eucaristia.

Per la seva banda, l'església de Sant Martí, també ha viscut intensament el Dimecres de Cendra.

La Confraria del "Cristo de la Agonía" ha estrenat la restauració de la imatge, que en el seu dia van donar les monges "josefines". Després de la celebració de l'Eucaristia, es féu la benedicció de la nova creu, que presidirà tota la quaresma i sortirà pels carrers de Lleida en la propera Setmana Santa.

Mn. Vicenç Alfonso, Rector de la parròquia, agraí la participació de la Confraria i autoritats assistents, i especialment la labor dels artistes i donants.

La Generalitat valora la tasca dels Religiosos catòlics

El 2 de març, a l'Auditori de la Generalitat de Barcelona, la Sra. Coll, Directora General d'Afers Religiosos va presentar l'informe sobre la tasca social dels religiosos de Catalunya "Al

servei de servir", que detalla que els religiosos i religioses del país ofereixen més de 700 serveis on treballen de forma voluntària.

L'estudi és un encàrrec de la Direcció General d'Afers Religiosos

amb la col·laboració de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC). Ha estat dirigit pel catedràtic de sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, Dr. Joan Estruch, i destaca l'atenció diversa, àmplia i sistemàtica que els religiosos realitzen en el camp de l'assistència i la promoció social així com també l'esforç que fa el col·lectiu per atendre noves necessitats socials.

L'acte va estar presidit pel Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident de la Generalitat, al qual acompanyaven la consellera d'Acció Social i Ciutadania, Sra. Carme Capdevila; la directora general d'Afers Religiosos, Sra. Montserrat Coll; la presidenta de la URC, Gna.

Cristina Martínez, c.m.t.; i el director de l'estudi i catedràtic de la UAB, Sr. Joan Estruch.

En lloc preferent hi eren presents Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat i president de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET); Mons. Lluís Martínez Sistach, cardenal-arquebisbe de Barcelona i vicepresident de la CET; Mons. Joan-Enric Vives, bisbe d'Urgell i secretari de la CET i Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic i delegat de la CET per a la Vida Consagrada. Igualment hi eren presents nombrosos superiors generals, provincials, etc., així com un gran nombre de religiosos i religioses.

Jornades de delegats d'Ecumenisme i diàleg interreligiós

Els dies 3 i 4 de març, s'han celebrat a Madrid les jornades de delegats d'Ecumenisme i diàleg interreligiós com cada any. El tema ha estat "la Paraula de Déu i espiritualitat ecumènica" i hem treballat l'Escriptura en les celebracions ecumèniques i de l'eucaristia amb l'assistència de cristians no catòlics.

Són uns dies de treball, pregària i, sobretot, diàleg amb els altres delegats que ens ajuda a compartir i comparar les nostres tasques pastorals per dur-les a terme, si s'escau en les nostres diòcesis. Sempre són agradables aquestes jornades que ens empenyen a seguir en el nostre treball i, fins l'any que ve.

Portaveus oficials del Bisbat

El nou Director del Departament de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Lleida, Mn. Josep Alexandre Baró Ania, és des del dia del seu nomenament, el

proppassat 1 de març, el portaveu oficial del Bisbat per tots els assumptes de la diòcesi.

De tota manera, respecte al assumpte vulgarment anomenat

“litigi de les obres d’art”, el Sr. Bisbe ha designat portaveu oficial al Vicari Judicial, Mn. Antoni Agelet Delpueyo.

Aquests són els seus telèfons:

Mn. Josep Alexandre Baró
Ania: 973 289 821/626 127 445

Mn. Antoni Agelet Delpueyo:
973 270 270 ext. 301/636 530
901

CÀRITAS: Ni ONG ni empresa

Diversos ministres del govern espanyol, en moments diferents, s’han trobat amb els responsables de Càritas espanyola a Madrid. Han estat sempre ben acollits. La reconeixença del treball de Càritas és evident. “A vosaltres us acceptem plenament, però l’Església i la jerarquia...més aviat no.” La resposta dels responsables nacionals de Càritas ha estat sempre clara: “Nosaltres som Església; no ens enganyem: som nomenats per la jerarquia i som plenament Església i res d’altre”.

El punt fonamental de Càritas: És l’Església en la seva activitat de caritat. No és una ONG ni una empresa de serveis socials. No es limita a treballar per la justícia, sinó per l’amor en la societat. Encara que una societat fos justa, sempre necessitaria l’amor.

Càritas és, doncs, l’Església. Ho hem compartit i reflexionat una cinquantena de preveres, religiosos i religioses de les tres diòcesis veïnes: Urgell, Solsona i Lleida, durant tot el matí del 5 de març a Solsona. Fou organitzat per les Càritas diocesanes amb la contribució del Delegat de la Conferència episcopal espanyola a

Càritas estatal, Vicente Altaba, i de Ramon Prat, professor i director de l’IREL.

Costa sovint de creure i de acceptar el pas significatiu que Càritas està donant aquests darrers temps: passar d’una actitud d’assistència a una actitud que cerca promoure el desenvolupament integral de la persona humana. Una persona humana mai pot ésser un objecte. És sempre subjecte que s’ha de desenvolupar íntegrament. Per aquest camí es veu també com Càritas és evangelitzadora, perquè és signe en el món de l’amor de Déu per a tots els humans i, més concretament, per als pobres.

Naturalment, les parròquies no es poden desentendre d’aquesta tasca. Aprendre a estimar és estimar y viure, segons les mateixes actituds d’amor de Jesús. Els preveres acompanyen justament a viure la caritat, ja que la celebren amb la comunitat en l’Eucaristia. Sabem que no és una missió fàcil, però cal posar-la en el centre de la pastoral. És ben cert que la paraula que podria definir tant el prevere com els batejats no és la paraula èxit, sinó la paraula fidelitat.

Recés de Catequistes de l'arxiprestat de Gardeny

El 7 de març, de 10 a 13 hores va tenir lloc el recés de catequistes de l'Arxiprestat de Gardeny i del Bisbat de Lleida a la parròquia de St. Ignasi de Lleida. Hi va assistir, a més a més dels catequistes, l'arxiprest el pare Jesús.

En ell es va reflexionar sobre el cor del catequista, però dividit en 4 parts.

Primerament la Crida que ens fa Déu a cada un de nosaltres, que som enviats en missió a tota la humanitat i que sempre Jesús és al nostre costat i camina amb nosaltres.

Segon, el camí que fem vers l'alliberament, és a dir, ens hem de treure l'opacitat, el tenir un cor tancat, enorgullit i transformar-lo amb un cor obert, transparent, un cor penedit i aquesta transformació l'aconseguim gràcies a l'ajuda de l'Esperit Sant amb la seva presència alliberadora i inspiradora.

Tercer, el sentiment d'una gran missió que només és possible des de la devoció (el servei), l'evangelització

(amb sentiment i entusiasme) i comunicació als altres de la persona que estimem, la que ens ha afectat i commogut, la que ens ha tocat el cor. Podrem comunicar a Jesús si el tenim posat al cor.

I per últim, el cultiu de la pròpia interioritat, cal tenir cura del cor com a centre unificador de les nostres vides, per això necessitem la meditació, la pregària (sense contacte amb Déu la vida en missió evangelitzadora es pot convertir en activisme o atrafegament. Jesús no és pas dels que es queden quietes, però sabia que sense la força interna del Pare no podia fer res) i la celebració (la pregària té també una dimensió comunitària de la que no podem prescindir).

Com heu observat va ser un matí molt reflexiu que als catequistes ens va encoratjar i donar-nos compte, una vegada més, de la importància de la nostra missió, de la resposta que donem a Jesús i sobre tot del nostre interior amb la gran importància de la pregària, tan sols com en comunitat.

Unió Eucarística Reparadora. Dia universal de l'Obra

La Unió Eucarística Reparadora de Lleida, ha commemorat l'inici de l'Any Ju-

bilar", Centenari de la fundació de la institució de les "Maries dels Sagraris-Calvaris", a la par que la

resta de centres existents per tota Espanya, Itàlia, Portugal i diversos països iberoamericans.

A Lleida, divendres dia sis de març, vàrem iniciar els actes jubilar amb la presència a casa nostra de la germana natzarena encarregada dels centres de Catalunya, Ma. Elisabeth Acosta Díez de los Rios, amb una hora d'adoració davant el Santíssim, a la Parròquia de Sant Pere, seguida de la Santa Missa, celebrada pel nostre Consiliari, Mn. Josep Martí Cristòfol, qui pronuncià una sentida homilia.

Dissabte al matí, reuní amb el Sr. Bisbe, en la que ha estat la nostra primera visita, reuní en la qual, Mons. Piris ens va fer partícips del seu desig d'incrementar les hores d'exposició del Senyor Sagramentat, en alguns dels temples de Lleida.

Dissabte, dia set, a la tarda, i a l'Acadèmia Mariana, amb notable participació de públic, conferència sobre la UNER, a càrrec de la germana natzarena, Ma. Elisabeth Acosta, i després un breu comentari sobre sant Pau, seguit d'un interessant vídeo amb les efemèrides de l'inici del seu apostolat entre els gentils i del seu martiri a Roma.

Seguidament, i a l'oratori de la Verge Blanca, Santa Missa, presidida per Mons. Piris, i concelebrada pel nostre Assessor, Mn. Josep Martí; pel Director de l'Acadèmia Mariana,

Mn. Salvador Gené i per Mn. Xavier Navarro, rector d'Alcarràs; també hi fou present a la celebració Mn. Josep Vicente Forner, en la seva funció de diaca, assistint al Sr. Bisbe durant l'Eucaristia. Mons. Piris en la seva homilia remarcà l'episodi de la Transfiguració del Senyor, i recordà la figura del Beat Manuel González, per la seva preocupació per l'adoració de Jesús Sagramentat.

Diumenge, dia vuit, al matí, i posant en pràctica el "consell" del Beat Manuel González, "Maries: als pobles....", ens traslladaren a Llardecans. En arribar a la localitat visitarem primerament el Santuari-capella "Verge de Loreto", tan venerada en tota la comarca, i després ja en l'Església Parroquial, adoració al Santíssim Sagrament, i participació en la missa del poble, oficiada pel seu rector, Mn. Josep Ma. Cebrià, solemnitzada pel magnífic cor parroquial y l'afluència de nombrosa feligresia.

Al vespre, participació en "l'Hora santa vocacional", que tingué lloc en la Santa Església Catedral de Lleida, dirigida per Mn. Manel Mercadé, Delegat Diocesà de Vocacions, i, finalment, assistència a la Santa Missa, pròpia del II diumenge de Quaresma, presidida per Mons. Joan Piris, i concelebrada pel Sr. President del Capítol Catedral, Mn. Josep Ant. Ginestà, conjuntament amb d'altres canonges de la Catedral.

Ministres extraordinaris de l'Eucaristia a Albatàrrec

El diumenge 8 de març, a la parròquia d'Albatàrrec, el Bisbe de Lleida Joan Piris va instituir com a ministres extraordinaris de l'Eucaristia a quatre membres de la nostra comunitat parroquial. La institució d'aquest ministeri es féu en el marc de l'Eucaristia dominical de la comunitat, d'aquesta manera quedà palès públicament, l'enviament d'aquestes quatre persones en nom de la comunitat als malalts del nostre poble. Aquesta tasca vindrà a ajudar al mossèn de la parròquia a fer arribar l'Eucaristia a aquelles persones de la nostra comunitat que, per manca de salut o per edat, no poden participar de l'Eucaristia dominical a la parròquia. La intenció és tenir una presència més propera i constant entre aquestes persones

que queden a casa, tot ajudant a la tasca del mossèn, ja que pel rector li és impossible atendre adequadament aquestes persones.

Aquest enviament vol ser una conscienciació per la comunitat del protagonisme que els laics tenen en la parròquia, partint de la sensibilitat i carisma de cadascú. Abans d'aquesta celebració hem fet una mica de formació que continuarà mentre aquests col·laboradors desenvolupin la seva tasca.

La parròquia va celebrar aquest enviament amb joia i alegria, tot cloent amb un refrigeri amb la presència del senyor Bisbe, amb el qui la comunitat va poder compartir, xerrar i conèixer millor.

Una bona notícia. Dos nous diaques

Són dos seminaristes del nostre bisbat de Lleida. Han acabat ja els estudis eclesiàstics. El Sr. Bisbe Mons. Joan Piris ha comunicat al Consell de Govern que pensa ordenar-los de diaques el dia 31 de maig, diumenge, festa de la Pentecosta, a la Catedral de Lleida. La celebració serà a les 5 de la tarda.

Santiago Mataix Gabaldón, nasqué a València. Va acabar l'any passat els estudis de Teologia i està

fent ara un curs de Pastoral a la Facultat de Teologia de Catalunya. Està vinculat pastoralment a la parròquia de Santa Maria Magdalena, de Lleida.

Lucas Francisco Evung Edjang és oriünd de Guinea Equatorial. Allí féu els estudis eclesiàstics. I està ara acabant la llicenciatura en Teologia Moral a la Facultat de Teologia de Catalunya. Pastoralment està vinculat a la parròquia de la Mare de Déu del Carme, de Lleida.

VIII Aniversari de la beatificació de Francesc Castelló

L'església de Sant Pere de Lleida, va acollir el vespre del dimecres 11 de març la commemoració del VIII aniversari de la beatificació del jove màrtir Francesc Castelló Aleu, pel Papa Joan Pau II, l'11 de març de 2001.

L'acte central fou la celebració de l'Eucaristia presidida per Mn. Gerard Soler, vicepostulador de la Causa de Canonització i concelebrada pel rector Mn. Joan Mora, Mn. Josep Martí, Mn. Martí Sandiumenge i el consiliari de l'Hospitalitat de Lourdes, Mn. Àngel Escalles.

L'Eucaristia d'acció de gràcies que omplí de fidels l'església de Sant Pere, va anar precedida per l'Exposició del Santíssim i el rés del Rosari a càrrec de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, que va sumar-se, com fa tots els anys a aquesta celebració.

Mn. Gerard Soler, centrà la seva homilia en el temps quaresmal, convidant els fidels a la pregària. En referència a la commemoració de la beatificació de Francesc Castelló digué que havia estat una gràcia de Déu per l'Església de Lleida, el reconeixement oficial del testimoni d'aquest jove màrtir.

Com a vicepostulador de la Causa, Mn. Gerard Soler va demanar als fidels i devots del Beat que col·laborin en l'edició d'un milió de tríptics amb la reproducció de les tres cartes que el jove màrtir va escriure abans d'anar al martiri. Aquests

tríptics amb les cartes dels beat, editades en castellà, català, francès, anglès i italià; serien distribuïdes al milió de joves que s'espera participin en la propera Jornada Mundial de la Joventut a celebrar l'any 2011 a Madrid, presidida pel papa Benet XVI: "Volem que els joves d'arreu del món coneguin el testimoni del nostre Beat i sigui per a ells un model".

En la mateixa homilia Mn. Gerard Soler, en al·lusió a la Paraula de Déu proclamada, digué que el Beat Francesc Castelló no es va enfonsar com el profeta Jeremies, sinó que davant l'adversitat, es va animar i va donar la vida, deixant-ho tot: "...sento com un pressentiment de glòria", diu en una de les seves cartes.

El celebrant va recordar també que fa 50 anys, concretament l'11 de febrer de 1959, amb una catedral de Lleida plena de gom a gom, va començar el Procés Diocesà de Beatificació del jove màrtir, que tindria com a colofó la seva beatificació pel papa Joan Pau II, l'11 de març de 2001.

L'Eucaristia es va cloure amb el cant del Goigs en lloança del Beat Francesc Castelló i a la veneració de la seva relíquia. Una de les primeres persones en passar a donar un bes al reliquiari fou una de les seves dues germanes, la Maria Castelló resident a Saragossa i que acompanyada per unes nebodes, va assistir amb goig i emoció a l'Eucaristia en acció de gràcies per la beatificació del seu germà Francesc.

L'Ajuntament de Lleida modifica la denominació del carrer Castelló Aleu

Coincidint amb el VIII Aniversari de la beatificació de Francesc Castelló, la Comissió Pro Canonització del Beat ha donat a conèixer que la Paeria ha modificat la denominació del carrer Castelló Aleu, al barri de Balàfia de Lleida. A partir d'ara el carrer passa a denominar-se,

amb un més precís carrer del Beat Francesc Castelló.

Aquest canvi en la nomenclatura del vial, va ser sol·licitat per la Comissió Pro Canonització de Francesc Castelló.

L'Ajuntament ha substituït les plaques on constava el nom de carrer Castelló Aleu, amb unes altres (sis en total), en les que és pot llegir:

Carrer del beat
Francesc Castelló Aleu
Químic, Alacant 1914 - Lleida 1936.
Beatificat a Roma l'11 de març de 2001
El carrer Beat Francesc Castelló,
dedicat al jove màrtir fou inaugurat com a tal l'any 1967.

Presentació Miscel·lània de reconeixement bisbe Masnou

El dimecres 11 de març, a les 7:30 de la tarda tingué lloc a la Sala d'Actes de la Biblioteca Pública de Lleida l'acte de presentació del volum "Doctor Ramon Masnou. Miscel·lània de reconeixement".

L'acte fou coordinat per la delegació d'Òmnium Cultural, amb la col·laboració i suport de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL) i la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Per aquest motiu no hi va faltar en l'acte, una bona representació de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida.

En ell varen intervenir Joaquim Ferrer, membre de la Junta de la

Lliga de la MDM, el president de l'Òmnium Cultural a Ponent-Lleida, Josep Maria Forné; el nebot del prelat, Mn. J.M. Masnou; el director de l'IREL, Mn. Ramon Prat i el coordinador de l'obra Genís Samper.

Tots els participants en la presentació del volum de 358 pàgines, van deixar constància que l'obra és un treball que a mena de Miscel·lània, doncs recull l'aportació de moltes personalitats catalanes, vol retre un merescut homenatge a qui des del 2 de desembre de 1955 fou bisbe de Vic durant vint-i-vuit anys. Mons. Ramon Masnou morí a Vic, el 2 de juny de 2004, i fou enterrat a la catedral vigatana, als peus de la

tomba del Dr. Josep Torres i Bages, el patriarca de Catalunya.

Els ponents varen significar l'obra, com un reconeixement: "... per l'esforçada tasca duta a terme pel Dr. Masnou durant tants anys en defensa insubornable de la nostra llengua i de les arrels de la catalanitat. Fidel continuador de l'obra del gran Torres i Bages, no es cansà

mai de proclamar el valor de l'estima nacional, en l'eclosió de les persones i dels pobles".

L'any 2007, en el Centenari del naixement del Dr. Masnou, la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat va promoure aquesta Miscel·lània de reconeixement, editada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Mons. Joan Piris visita els col·legis

Si el Bisbe és qui representa en mig de nosaltres Jesús, el Bon Pastor, és lògic que tingui les actituds que Jesús mostra a l'Evangeli. Entre aquestes actituds està la predilecció pels infants. La visita del Bisbe als col·legis té aquest sentit i aquesta motivació: conèixer els seus fills més petits i donar-los a conèixer i estimar Jesús.

En els pocs mesos que està entre nosaltres ha visitat el col·legi Mater Salvatoris. Fou el dia 10 de març. Compartí xerrada amb els adolescents i saludà els jugadors.

El mateix dia 10 de març contactà amb els nens i nenes que es

preparen per a la Primera Comunió al Col·legi Claver de Raimat. En aquesta ocasió van ser els infants que van visitar el Bisbe en el palau episcopal. La sala de recepcions fou l'escenari d'una conversa animada en un clima senzill com manifesta la fotografia.

La trobada amb el Col·legi Terraferma ha tingut lloc el dijous, dia 12 de març, a 2/4 d'una. Lògicament, s'ha fet l'hora de dinar, dinar que el Bisbe ha compartit amb membres dels equips directiu i pastoral del Centre.

Confirmacions

És una altra de les activitats constants d'un bisbe a la seva diòcesi. I així ho ha estat també per a Mons. Joan Piris al Bisbat de Lleida. Ocasíó de trobada amb nois i noies d'edats entre 12 i 18 anys.

En els sis mesos que Mons. Joan Piris porta com a Bisbe a Lleida ha conferit el Sagrament de la Confirmació a joves d'Alcarràs, el Pont de Suert, Seròs, Alfarràs i Lleida, a joves de la parròquia de Sant Ignasi,

del Col·legi Episcopal, de Maristes Montserrat, de la parròquia de Butsènit, de Sant Isidre (Secà), del Santíssim Salvador (Pardinyes).

Una magnífica oportunitat perquè el Bisbe pugui sembrar

bona llavor de l'Evangelí en el cor dels joves, que, ni que de vegades no ho sembli, estan ben disposats a acollir-la i fer-la fructificar. Aquesta és missió de l'Esperit Sant, que els nois i noies reben en el sagrament de la Confirmació.

13 Entitats cristianes se situen davant la crisi

Les tretze entitats cristianes de Lleida que signem aquest manifest, després de reflexionar conjuntament sobre l'actual situació de crisi, volem compartir i refermar el nostre compromís a favor de la solidaritat i de la justícia.

Com a cristians, portem en el cor i en les nostres accions “el goig i l'esperança, el plor i l'angoixa de l'home contemporani, sobretot el dels pobres i de tota mena d'afligits” (Gaudium et Spes, nº 1). Això ens porta a estar atents i sensibles davant la dura realitat, a posicionar-nos-hi i a buscar camins de solidaritat, justícia i d'igualtat, camins que promoguin la dignitat de la persona humana. El context de crisi i el temps de la quaresma ens hi han d'esperonar encara més. S'apropen mesos molt difícils –i els experts creuen que encara no ha arribat el pitjor– que afectaran moltes famílies, de classe mitjana i tot, que fins fa dos anys es trobaven en plena “normalitat econòmica”.

Cal mirar la crisi a la cara i entendre-la com a una oportunitat de revisar el nostre model social i econòmic. Aquesta mirada ens ha d'ajudar, per una banda, a depurar i canviar, si cal, el nostre model social per un altre que estigui d'acord amb una justa redistribució de béns en coherència amb el respecte i la dignitat que mereix tota persona; per altra banda, ens ha de dur a ser més conscients de la misèria i fragilitat de l'ésser humà que impregna no només les estructures de les institucions de tota mena, sinó també el cor de cadascú de nosaltres, que sovint ens deixem portar per l'egoisme, la cobdícia, la competitivitat, l'afany de possessió, la força agressiva davant el diner fàcil, el consumisme... que provoca una injustícia flagrant en els més pobres i en els més vulnerables de la societat.

Hem viscut “d'una forma massa alegre” la cultura del “consumisme i de l'aparença”. El més tràgic és que ens hem acostumat a aquests

contravalors i que d'una manera abundant són proposats i acceptats en els mitjans de comunicació, a l'escola i fins i tot en les famílies. La mateixa Església, tant la jerarquia com les comunitats cristianes, som corresponsables d'aquests contravalors i ens manca, a vegades, una actitud profètica de paraula i de comportaments.

Estem preocupats especialment pels immigrants: ells no són els responsables d'aquesta crisi, però són els que en poden pagar el preu més alt. La seva mà d'obra fàcil ens ha enriquit com a país –avui som molt més rics que fa deu anys– però també hi ha més pobres: en tenim 8,5 milions entre nosaltres! Dissentim de l'orientació que s'està donant a la reforma de la llei orgànica d'estrangeria, que no respecta alguns drets humans ni la dignitat de les persones, tot culpabilitzant i criminalitzant persones i entitats que ajuden immigrants sense papers. No és això el que volem. Exigim coherència a un govern que es proclama “de sensibilitat social” i que alhora promou aquesta reforma.

Hem contemplat amb esferèïment el suport generós dels nostres governants a les entitats bancàries, ajudant-les amb sumes milionàries. D'on surten ara aquests diners? I per què en anys anteriors de bonança econòmica han estat tan limitades les prestacions socials per a necessitats importants com la de vivenda social o la llei de la dependència?

Creiem que les administracions no fan el que han de fer i molt sovint

són ineficaces. Percebem una insuficient política social i d'atenció. Cal que donin resposta a les situacions de desesperació que comporten la fam i la manca de cobertura de necessitats bàsiques, que, a més de suposar situacions personals insostenibles, poden comportar greus problemes socials. Com diu la carta del Sr. Bisbe del dia 28 de febrer *“Hi ha moltes maneres de matar o de fer impossible el viure. La “insensibilitat” o “inactivitat” davant la necessitat urgent que experimenta el nostre “germà” ens afecta tots, a cadascú en un nivell o mesura diferent. Tots cal que recordem la sentència de Sant Joan: “Qui no estima el seu germà és un homicida”. (Jo 3,14).*

Mirant cap endavant, volem fer una crida a totes les persones obertes i sensibles als necessitats i que creguin que “un altre món és possible”. Ens cal la col·laboració de tots i totes. Cal promoure valors d'esperança, compromís, preocupació social, propostes d'una vida més senzilla i austera que evitin l'explotació dels béns de la Creació. Necessitem la participació activa i operant de voluntaris i socis que mantinguin programes de solidaritat en tots els àmbits i per fer sentir “la seva veu crítica”. Cal encara que l'Església –que està fent importants tasques de suplència que corresponen a les administracions públiques–, es plantegi si es pot comprometre més i si el seu patrimoni, a cops infrutilitzat, no podria contribuir a millorar situacions de precarietat.

Davant d'aquestes situacions, les 12 entitats sotasignants creiem

que la societat té una capacitat de reacció i de solidaritat i que podem afrontar les dificultats com a una gran oportunitat. I per tant:

- Demanem a les administracions que es mostrin més eficaçes i que destinin més mitjans i més recursos per pal·liar els greus efectes de les persones que més pateixen les conseqüències de la crisi: indigents, dones, famílies monoparentals, nens i avis.
- Fem una crida a la moderació dels salaris dels membres dels consells d'administració de les empreses, d'alts funcionaris, de polítics i dels que tenen un treball dignament remunerat i segur.
- Demanem ajuda a tots els ciutadans, especialment els cristians, a aportar més temps i recursos per a cobrir les necessitats més urgents.

- Proposem fòrums de debat sobre la situació crítica que estem vivint, situant el problema dins de la globalització de la injustícia estructural de caire internacional.
- Ens comprometem a continuar la nostra tasca d'acció i sensibilització, per tal que entre tots i totes, i treballant en xarxa, puguem ser creatius i inventar respostes a aquesta situació.

13 Entitats Cristianes de Lleida

Acció Catòlica Obrera. Càritas. Comitè Oscar Romero. Delegació Pastoral Obrera. Delegació Pastoral Universitària. Fundació Sant Ignasi – Arrels. CIJCA. Justícia i Pau. Mans Unides. Moviment Professionals Cristians. Pastoral Penitenciària. Pa de Sant Antoni. Voluntariat Vicencià

Lleida, març del 2009

Jornada d'acompanyament al dol i malaltia

La sala d'actes de la universitat de Lleida es va omplir de gom a gom el divendres 20 de març. Era el signe visible de l'èxit de la segona "Jornada d'acompanyament al dol i malaltia". Els diversos grups i entitats convocants varen oferir dos conferències i una taula rodona d'alt nivell.

El professor Francesc Torralba, filòsof i teòleg, va parlar sobre "Plantar cara a la mort en la societat de vertigen". Perquè és tan difícil plantar cara a la mort?, es preguntava. I proposà diverses pistes de reflexió, de les quals en voldríem retenir algunes pel seu interès en la vida quotidiana de tots els humans.

Tot ésser vivent té la voluntat de viure, subsistir. La mort trenca aquest desig i esdevé, doncs, violenta. És molt evident també que la mort trenca els lligams entre les persones i, això, ens desarma. La mort frustra els projectes que s'han fet a nivell personal o amb altres persones, per això no es vol ni parlar ni pensar en ella. La mort ens recorda que un dia no serem més aquí i no ens diu què podem esperar per després (enigma, misteri...), la qual cosa ens posa en una situació de no saber a què aténir-nos.

Centrant-se en l'àmbit cultural d'avui dia, el professor Torralba aportà punts de reflexió pertinents i interpel·lants a tots aquells que desitgen realment plantar cara a la mort. Aquesta és un límit que fa part de la vida. Però en la nostra societat de benestar i de gran confort i comoditat ja no sabem què és un límit, no ens plau acceptar la fragilitat que ens manifesta i revela la mort. Com també, els límits que posa a la ciència i a la tècnica que no poden resoldre-ho tot.

Vivim molt accelerats i tot ha d'anar ràpid. Som molt pragmàtics i cerquem l'eficàcia, no volem pensar en allò que no té una "solució", que no és útil. Però la mort ens recorda que això no és tot en la vida.

Perquè plantar cara a la mort?

Plantar cara a la mort és difícil i, per aquesta raó, Francesc Torralba es posa la qüestió perquè ho hauríem de fer. Ell hi aporta les raons següents: pensar en la mort és

pensar com vivim. De fet, allò que ens costa és voler millorar el present efímer, tenir consciència que moltes actituds són inautèntiques.

Integrar la mort a la vida permet valorar els lligams amb els altres i ens recorda que no podem malgastar les relacions, no donar valor a l'essencial i saber fixar-se prioritats. Pensar en la mort com fent part de la vida permet organitzar la pròpia voluntat, és a dir, decidir el futur: com vol ésser tractat abans i just després de la mort, evitant així problemes a la pròpia família. Això permet també, mentre es viu, expressar als éssers estimats amor i gratitud, així com marcar el ritual de l'acomiadament.

Pensar en la mort permet plantejar-se horitzons reals, no imaginaris, per la pròpia existència. Cal tenir projectes, però cada dia compta i no es pot hipotecar mai el present. Per això, la mort dóna, o hauria de donar, sentit a la vida, a fi de poder dir: la vida que visc val la pena, la vida que he viscut (o que la persona que ens deixa ha viscut) ha valgut la pena.

En la taula rodona sobre l'acompanyament de la mort en la societat d'avui, han participat tres ponents, la doctora en metafísica i escriptora, Anji Carmel, Maria Nabal, metgessa i cap de la unitat de cures pal·liatives de l'Arnau de Vilanova i la pediatra i psicòloga infantil, Montserrat Esquerda. Cadascuna d'elles ha abordat alguns aspectes del tema. Podríem dir, en

resum, que totes tres han apostat per l'actitud de respondre positivament davant de la realitat del sofriment i de la mort; i han presentat com a ideal

aprendre i ensenyar a viure, més que a sofrir, la malaltia, la limitació i la mort. (C. S.)

Dia de l'Encarnació, dia de la vida

El 25 de març és el dia que l'Església dedica a celebrar el misteri de l'Encarnació de Déu com a home, l'Encarnació de Jesús que tingué lloc després de l'anunciació de l'àngel. Des de fa alguns anys també es va pensar que aquest seria bon dia per tal de celebrar una jornada dedicada a la vida, el Dia de la Vida.

Enguany la diòcesi ha volgut fer una celebració especial tot mirant de pregar Déu per la vida i per tal que els éssers humans sàpiguen defensar-la i cuidar-la com a part fonamental de la creació divina, cercant fomentar el més pur ecologisme humà, i oferir un espai de formació en el que es poguessin clarificar conceptes que en alguns casos poden donar peu a confusions.

És així com el mateix dia es va celebrar una eucaristia a la capella de l'hospital Arnau de Vilanova presidida pel nostre bisbe, Mons. Joan Piris a la que van assistir nombrosos malalts, personal de l'hospital, membres de la Pastoral de la Salut de l'hospital, la Delegació de Família i Vida i molts fidels. L'ajut i el guarniment dels cants va anar a càrrec de la coral Estel del Cercle de Belles Arts, dirigida per Gemma Naranjo.

El Sr. Bisbe, aprofitant l'avinentesa de la celebració de l'eucaristia, va fer una visita institucional a la Directora del Centre de l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova Dra. Candela Calle per saludar-la i agrair-li totes les facilitats que la institució dóna per tal que l'Església Catòlica pugui estar a prop dels malalts a través del Servei Religios integrat per un Capellà, Mn. Àngel Escales i dos laics: Ana Isolina Pérez i Aleix Vilalta. En el transcurs de la conversa es parlà de la memòria d'activitats de l'any 2008 i dels objectius per aquest any 2009. Tot seguit el Sr. Bisbe es traslladà a la Planta 3a per visitar alguns malalts exercint així directament la seva missió d'anunciar la Bona Nova als malalts.

El divendres, a les vuit del vespre, es va realitzar un cinefòrum en el saló de l'Acadèmia Mariana sobre el documental L'avortament avui, que forma part de l'obra La cultura de la vida produïda per Goya producciones, presentat pel Dr. Joan Vidal, pediatra de l'hospital Arnau de Vilanova i president de l'Associació Catalana d'Estudis Bioètics. Tot plegat va donar l'oportunitat a tothom de gaudir durant una bona estona d'una mena de tertúlia de prou nivell i profunditat.

La Delegació Diocesana de Família i Vida va voler finalitzar les celebracions amb una vigília de pregària per la vida realitzada en la capella del claustre de l'Acadèmia Mariana. Aprofitant el silenci i el recolliment, tot cercant fer interiorització i elevar la pregària a Déu, amb l'ajut d'imatges que parlaven per elles mateixes i d'una suau música que ficava serenor i marcava els temps, amb textos del Gènesis, de l'Encícli-

ca Evangelium Vitae, del document Dignitatis Personae, dels Salms, del Germà Roger de Taizé, del Beat P. Francesc Palau, del document On és el teu germà? que el nostre bisbe va escriure a finals de febrer, algunes oracions, algun poema, les pregàries i el Parenostre, els assistents van gaudir d'una estona d'elevació espiritual des de la interiorització de la presència davant Déu.

Nota de la parròquia de les Borges Blanques

Completant la informació donada a la fi de les misses del cap de setmana del 14 i 15 de març, referent al trasllat de l'arxiu de la nostra parròquia a l'Arxiu de la Diòcesi de Lleida, i davant la polèmica sorgida al voltant d'aquest fet, voldríem explicar-vos que:

Reconeixem i agraïm, tot el valuós treball de conservació del nostre arxiu parroquial, fet pels nostres avantpassats i pels mossens que han servit la nostra parròquia.

Recordem que existeix una normativa de la Conferència Episcopal Espanyola de l'any 1973, i un decret diocesà de l'any 2008, que obliga les parròquies a dipositar els arxius parroquials als respectius arxius diocesans, per a llur custòdia, protecció i millor servei a la comunitat cristiana.

Moltes de les parròquies de la nostra diòcesi ja ho han fet fa temps.

Informem que fa pocs mesos van entrar a robar a la casa parroquial, però sortosament l'arxiu no va ser l'objecte del robatori. Dos dies després vàrem patir un intent de robatori a la nostra església parroquial, la qual cosa ens va urgir a agilitzar el trasllat del nostre arxiu parroquial.

Assabentem que aquest arxiu el tenim digitalitzat i esperem que aviat podrà ser consultat, seguint la normativa actual que marca la Llei de protecció de dades.

Comissió permanent del Consell Parroquial.

Les Borges Blanques, 28-3-09

Jornada d'infants a l'Arxiprestat de Gardeny

El dissabte 28 de març, a la Parròquia de Sant Ignasi de Loiola, es varen reunir més d'un centenar de nens que aquest any faran la Primera Comunió, de tot l'Arxiprestat de Gardeny (les parròquies de Santa Teresina, La Mercè, Sta. Maria de Gardeny, St. Jaume i St. Ignasi i els col·legis dels Maristes, Episcopal, Dominiques i Claver). Amb el lema: UN AMIC ANOMENAT...

La Trobada va ser molt entrañable i alegre, en ella es va veure el DVD de títol "Un amigo llamado Jesús" on es repassa la vida i l'ensenyament de Jesús narrada pel seu amic i company St. Joan. També es va comptar la Història d'un nen que volia fer la Primera Comunió, en Genís era un nen que es preparava per a la Primera Comunió, però tenia algun que altre problema pel seu comportament, però en un somni, Jesús li canvia la vida i ell s'apropa cada vegada més als seus ensenyaments i arriba a ser un gran amic de Jesús. Es van fer unes reflexions als nens en relació amb el conte, per a que es donessin compte de quin és el seu comportament i quin ha de

ser per arribar realment a ser un bon amic de Jesús. Per això se'ls va dir que amb la recordança que duïen penjada havien de posar el seu nom, ja que ells són ELS AMICS DE JESÚS.

Tota la trobada va estar acompanyada de cants.

L'objectiu d'aquesta trobada és que els nens es donin compte que no estan únicament ells en el coneixement i descobriment de Jesús, sinó que hi ha molts altres nens i de diferents llocs que estan fent el mateix que ells.

En aquesta trobada es va donar a conèixer un concurs en el qual els nens han d'escriure una carta a Jesús. I de totes elles s'escollirà la millor de l'Arxiprestat.

Hem de donar les gràcies per la seva col·laboració al Jordi Nicuesa, el Pare Joan amb la seva inestimable entrega, alegria i col·laboració, a tots els catequistes i l'Arxiprestat i així com a tots els nens i nenes que aquests any faran la Primera Comunió, per la seva assistència i participació, ja que sense ells no s'hagués pogut fer.

Crònica del 50è Aniversari de Mans Unides a Montserrat

El dissabte 28 de març, els voluntaris de les delegacions de Mans Unides amb seu a Catalunya van celebrar el 50è aniversari. Gairebé 700 persones van participar d'aquesta celebració, en representació de tots els voluntaris que al llarg de mig segle han treballat per la solidaritat.

Les nombroses mostres d'alegria pel fet de retrobar-se amb tanta gent coneguda i amiga, les salutacions i abraçades van ocupar una bona estona. Tot seguit tingué lloc l'Eucaristia que va estar presidida pel cardenal-arquebisbe de Barcelona, i concelebrada pel Pare Abat de Montserrat i gairebé la totalitat dels bisbes de Catalunya, a més a més d'un bon nombre de preveres que acompanyaven els voluntaris, en un gest clarament de suport i reconeixement al treball de Mans Unides.

Mons. Martínez Sistach va recordar, en l'homilia, els trets identificatius de Mans Unides: lluita contra la fam, no sol de pa, sinó també de cultura i de Déu; conscienciar a la societat sobre aquest fet i cercar recursos per a finançar projectes de desenvolupament. Després comentà l'evangeli de les noces de Canà, tot fent un paral·lelisme entre l'actitud de la Mare de Déu i Mans Unides.

En acabar l'Eucaristia, els voluntaris es van congregar a la plaça, on, malgrat la pluja, es va continuar amb el programa previst. Maria Balart, delegada de Tortosa,

llegí el manifest que fa 50 anys, les dones d'Acció Catòlica llançaven al món "Declarem la guerra a la fam", que els participants a la trobada van corroborar amb un fort aplaudiment. L'Esbart Dansaire "L'Om de Llanars del Ripollès" ha ballat unes bellíssimes danses.

Tot seguit, en una sala del restaurant on més tard va tenir lloc el dinar, la germana benedictina Teresa Forcades, va pronunciar una conferència magistral sota el títol "Tot és relatiu menys Déu i els pobres", en la qual va ressaltar la predilecció de Déu pels pobres, i recordà que el problema de la fam al món no és un problema de recursos, sinó de voluntat política, atès que es produeixen recursos suficients perquè tothom estigui ben alimentat. Abans, però, Rosa Pradas, delegada de Barcelona, es va adreçar als assistents en un capítol d'agraïment, sobretot als voluntaris de Mans Unides, i es va llegir la carta que el bisbe Pere Casaldàliga va enviar per l'esdeveniment, i per últim, Begoña de Burgos, presidenta nacional de Mans Unides, va saludar i felicitar els assistents per la tasca realitzada.

L'acte va acabar després de dinar, amb unes paraules d'agraïment per part de la presidenta nacional de Mans Unides. Per últim, Pilar Menéndez, delegada de Lleida, va comunicar que la Paeria ha concedit la Medalla de la Ciutat a Mans Unides de Lleida, en el seu 50è aniversari, i

que els serà lliurada en el transcurs de la Festa Major d'enguany.

Els voluntaris mostraven gran satisfacció pels 50 anys de solidaritat i lluita contra la fam al món. Però, també, d'una gran preocupació, perquè la pobresa, la fam i la manca d'oportunitats creix dia rere dia. Però la gran festa de Mans Unides esdevindrà el dia en que, solemnement, es proclami la seva dissolució

perquè ja no siguin necessaris els seus serveis. Aquell dia en que els governs de torn dels diferents països hagin dotat al seu país de les infraestructures necessàries perquè els seus ciutadans puguin gaudir de una vida digna. Però, mentre arriba aquest dia tant desitjat, Mans Unides continuarà treballant i, lògicament, complint anys de solidaritat.

El goig d'aplegar-se en assemblea parroquial

El diumenge 29 de Març, una cinquantena de cristians i cristianes de la parròquia de les Borges Blanques, vàrem decidir aplegar-nos per viure la nostra assemblea parroquial. El tema fou, "La nostra parròquia: portadora de la Bona Nova de Jesús".

Ens acompanyà Mossèn Ramon Prat, el qual ens va ajudar a reflexionar com fer per esdevenir una parròquia evangelitzadora en el context actual que vivim, de canvi d'època. Entre altres coses ens donà les següents tasques a desenvolupar:

Cultivar els espais de silenci, de comunicació i de pregària.

Fer atenció al medi i analitzar les estructures socials.

Viure en positiu i alliberar-se de les "intoxicacions" que no parlen més que de les coses negatives.

Desenvolupar les "unitats pastorals" i la formació dels agents de pastoral.

Rellançament dels moviments apostòlics i opció prioritària per la pastoral de joventut.

"Per una sola persona, val la pena fer un projecte pastoral".

La celebració de l'eucaristia; la preparació del dinar de germanor; la sobretaula animada amb cants, poesies i acudits; la xerrada de Mossèn Ramon Prat; el treball de grups; la posada en comú i les informacions dels grups de la parròquia, formaren el gruix de la nostra assemblea.

A la fi, el nostre Consell Parroquial que havia preparat aquesta trobada pot dir-se: Missió complida!

Ara però, ens resta retomar el recull de reptes i aspectes esperançadors de la realitat actual, assenyalats en el treball de grups i continuar

treballant per mirar d'esdevenir cada cop més, una parròquia portadora de la Bona Nova de Jesús.

Així, doncs, tal com ens digué en la seva conclusió en Ramon Prat, voldríem ser com la Lluna, que tot i no tenir llum pròpia, reflexa la llum

del Sol, també nosaltres desitgem reflectir **la llum del Crist** en la terra on vivim.

Carles Sanmartín Sisó
*Rector de Les Borges
Blanques i La Floresta*

Trobada Delegats d'immigració dels Bisbats de Catalunya

El dia 30 de març, dilluns, a la Casa de l'Església, s'han reunit els delegats de Pastoral Migratòria dels bisbats de Catalunya, sota la direcció del director nacional, Juan Rivera.

S'ha parlat de les característiques que ha de tenir aquesta pastoral i les repercussions de la crisi econòmica.

Al llarg de la reunió també es va fer esment de l'avantprojecte de la Llei Orgànica sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya. No cal dir que ens preocupa la resposta que es pot donar a la crisi que viu el nostre país.

El diàleg ha estat enriquidor, obrint nous camins de cara a l'atenció pastoral dels immigrants, que

ha de ser una pastoral específica però coordinada en el pla Pastoral Diocesà; una pastoral missionera i una pastoral de comunió.

Aquesta reunió territorial tenia la finalitat de preparar la trobada nacional que es realitzarà a Alcalà d'Henares a final de maig.

Els participants han valorat molt positivament la presència i la participació, durant tota la reunió, del nostre Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris, que reafirmà la seva decisió de donar una resposta solidària al moment que estem vivint, amb un projecte de cara als més desfavorits. També ens ha acompanyat el Vicari General del Bisbat d'Urgell.

L'encontre ha finalitzat amb el dinar de germanor.

